

New Testament

Matthew

Chapter 1

¹Detta är Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, släkttavla. ²Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde Judas och hans bröder; ³Judas födde Fares och Sara med Tamar, Fares födde Esrom, Esrom födde Aram; ⁴Aram födde Aminadab, Aminadab födde Naasson, Naasson födde Salmon; ⁵Salmon födde Boes med Rakab, Boes födde Jobed med Rut, Jobed födde Jessai; ⁶Jessai födde David, konungen, David födde Salomo med Urias' hustru; ⁷Salomo födde Roboam, Roboam födde Abia. Abia födde Asaf; ⁸Asaf födde Josafat, Josafat födde Joram, Joram födde Osias; ⁹Osias födde Joatam, Joatam födde Akas, Akas födde Esekias; ¹⁰Esekias födde Manasses, Manasses födde Amos, Amos födde Josias; ¹¹Josias födde Jekonias och hans bröder, vid den tid då folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien. ¹²Sedan folket hade blivit bortfört i fångenskap till Babylonien, födde Jekonias Salatiel, Salatiel födde Sorobabel; ¹³Sorobabel födde Abiud, Abiud födde Eljakim, Eljakim födde Asor; ¹⁴Asor födde Sadok, Sadok födde Akim, Akim födde Eliud; ¹⁵Eliud födde Eleasar, Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob; ¹⁶Jakob födde Josef, Marias man, och av henne föddes Jesus, som kallas Kristus. ¹⁷Så utgöra släktlederna från Abraham intill David tillsammans fjorton leder, och från David intill dess att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien fjorton leder, och från det att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien intill Kristus fjorton leder. ¹⁸Med Jesu Kristi födelse gick det så till. Sedan Maria, hans moder, hade blivit trolovad med Josef, befanns hon, förrän de kommo tillsammans, vara havande av helig ande. ¹⁹Nu var Josef, hennes man, en rättsinnig man och ville icke utsätta henne för vanära; därför beslöt han att hemligen skilja sig från henne. ²⁰Men när han hade fått detta i sinnet, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för honom och sade: »Josef, Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det som är avlat i henne är av helig ande. ²¹Och hon skall föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder.» ²²Allt detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade: ²³»Se, jungfrun skall bliva havande och föda en son, och man skall giva honom namnet Emmanuel» (det betyder Gud med oss). ²⁴När Josef hade vaknat upp ur sömnen, gjorde han som Herrens ängel hade befallt honom och tog sin hustru till sig. ²⁵Och han kände henne icke, förrän hon hade fött en son; och honom gav han namnet Jesus.

Chapter 2

¹När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen, på konung Herodes' tid, då kommo vise män från österns länder till Jerusalem ²och sade: »Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att giva honom vår hyllning.» ³När konung Herodes hörde detta, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom. ⁴Och han församlade alla överstepräster och skriftlärde bland folket och frågade dem var Messias skulle födas. ⁵De svarade honom: »I Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom profeten: ⁶Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för mitt folk Israel.» ⁷Då kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden då stjärnan hade visat sig. ⁸Sedan lät han dem fara till Betlehem och sade: »Faren åstad och forsken noga efter barnet; och när I haven funnit det, så låten mig veta detta, för att också jag må komma och giva det min hyllning.» ⁹När de hade hört konungens ord, foro de åstad; och se, stjärnan som de hade sett i östern gick framför dem, till dess att den kom över det ställe där barnet var. Där stannade den. ¹⁰Och när de sågo stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje. ¹¹Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned och gävo det sin hyllning; och de togo fram sina skatter och framburo åt det skänker: guld, rökelse och myrra. ¹²Sedan fingo de, genom en uppenbarelse i drömmen, befallning att icke återvända till Herodes; och de drogo så en annan väg tillbaka till sitt land. ¹³Men när de hade dragit åstad, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och fly till Egypten, och bliv kvar där, till dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det.» ¹⁴Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig om natten, och drog bort till Egypten. ¹⁵Där blev han kvar intill Herodes' död, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade: »Ut ur Egypten kallade jag min son.» ¹⁶När Herodes nu såg att han hade blivit gäckad av de vise männen, blev han mycket vred. Och han sände åstad och lät döda alla de gossebarn i Betlehem och hela området däromkring, som voro två år gamla och därunder, detta enligt den uppgift om tiden, som han hade fått genom att utfråga de vise männen. ¹⁷Då fullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: ¹⁸»Ett rop hördes i Rama, gråt och mycken jämmer; det var Rakel som begrät sina barn, och hon ville icke låta trösta sig, eftersom de icke mer voro till.» ¹⁹Men när Herodes var död, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef, i Egypten, ²⁰och sade: »Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och begiv dig till Israels land; ty de som traktade efter barnets liv äro nu döda.» ²¹Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig, och kom så till Israels land. ²²Men när han hörde att Arkelaus regerade över Judeen; efter sin fader Herodes, fruktade han att begiva sig dit; och på grund av en uppenbarelse i drömmen drog han bort till Galileens bygder. ²³Och när han hade kommit dit, bosatte han sig i en stad som hette Nasaret, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeterna, att han skulle kallas nasaré.

Chapter 3

¹Vid den tiden uppträdde Johannes döparen och predikade i Judeens öken ²och sade: »Gören bättring, ty himmelriket är nära.» ³Det var om denne som profeten Esaias talade, när han sade: »Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.'» ⁴Och Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel om sina länder, och hans mat var gräshoppor och vildhonung. ⁵Och från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten omkring Jordan gick då folket ut till honom ⁶och lät döpa sig av honom i floden Jordan, och bekände därvid sina synder. ⁷Men när han såg många fariséer och sadducéer komma för att låta döpa sig, sade han till dem: »I huggormars avföda, vem har ingivit eder att söka komma undan den tillstundande vredesdomen? ⁸Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen. ⁹Och menen icke att I kunnen säga vid eder själva: 'Vi hava ju Abraham till fader'; ty jag säger eder att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. ¹⁰Och redan är yxan satt till roten på träden; så bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget och kastat i elden. ¹¹Jag döper eder i vatten till bättring, men den som kommer efter mig, han är starkare än jag, och jag är icke ens värdig att bära hans skor; han skall döpa eder i helig ande och eld. ¹²Han har sin kastskovel i handen, och han skall noga rensa sin loge och samla in sitt vete i ladan; men agnarna skall han bränna upp i en eld som icke utsläckes.» ¹³Därefter kom Jesus från Galileen till Johannes, vid Jordan, för att låta döpa sig av honom; ¹⁴men denne ville hindra honom och sade: »Jag behövde döpas av dig, och du kommer till mig?» ¹⁵Då svarade Jesus och sade till honom: »Låt det nu så ske; ty det höves oss att så uppfylla all rättfärdighet. Då tillstodde han honom det. ¹⁶Och när Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet; och se, då öppnades himmelen, och han såg Guds Ande sänka sig ned såsom en duva och komma över honom. ¹⁷Och från himmelen kom en röst, som sade: »Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.»

Chapter 4

¹Därefter blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för att han skulle frestas av djävulen. ²Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han omsider hungrig. ³Då trädde frestaren fram och sade till honom: »Är du Guds Son, så bjud att dessa stenar bliva bröd.» ⁴Men han svarade och sade: »Det är skrivet: 'Människan skall leva icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun.'» ⁵Därefter tog djävulen honom med sig till den heliga staden och ställde honom uppe på helgedomens mur ⁶och sade till honom: »Är du Guds Son, så kasta dig ned; det är ju skrivet: 'Han skall giva sina änglar befällning om dig, och de skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot någon sten.'» ⁷Jesus sade till honom: »Det är ock skrivet: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'» ⁸Åter tog djävulen honom med sig, upp på ett mycket högt berg, och visade honom alla riken i världen och deras härlighet ⁹och sade till honom: »Allt detta vill jag giva

dig, om du faller ned och tillbeder mig.» ¹⁰Då sade Jesus till honom: »Gå bort, Satan; ty det är skrivet: 'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'» ¹¹Då lämnade djävulen honom; och se, änglar trädde fram och betjänade honom. ¹²Men när han hörde att Johannes hade blivit satt i fängelse, drog han sig tillbaka till Galileen. ¹³Och han lämnade Nasaret och begav sig till Kapernaum, som ligger vid sjön, på Sabulons och Neftalims område, och bosatte sig där, ¹⁴för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: ¹⁵»Sabulons land och Neftalims land, trakten åt havet till, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen -- ¹⁶det folk som där satt i mörker fick se ett stort ljus; ja, de som sutto i dödens ängd och skugga, för dem gick upp ett ljus.» ¹⁷Från den tiden begynte Jesus predika och säga: »Gören bättring, ty himmelriket är nära.» ¹⁸Då han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare. ¹⁹Och han sade till dem: »Följen mig så skall jag göra eder till människofiskare.» ²⁰Strax lämnade de näten och följde honom. ²¹När han hade gått därifrån ett stycke längre fram, fick han se två andra bröder, Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de jämte sin fader Sebedeus sutto i båten och ordnade sina nät; och han kallade dem till sig. ²²Och strax lämnade de båten och sin fader och följde honom. ²³Och han gick omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet bland folket. ²⁴Och ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla sjuka som voro hemsökta av olika slags lidanden och plågor, alla som voro besatta eller månadsrasande eller lama; och han botade dem. ²⁵Och honom följde mycket folk ifrån Galileen och Dekapolis och Jerusalem och Judeen och från landet på andra sidan Jordan.

Chapter 5

¹När han nu såg folket, gick han upp på berget; och sedan han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram till honom. ²Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade: ³»Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till. ⁴Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade. ⁵Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden. ⁶Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade. ⁷Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärthet. ⁸Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. ⁹Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn. ¹⁰Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till. ¹¹Ja, saliga ären I, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder. ¹²Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före eder. ¹³I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna. ¹⁴I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg? ¹⁵Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på

ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset. ¹⁶På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen. ¹⁷I skolen icke mena att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda. ¹⁸Ty sannerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats. ¹⁹Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna så, han skall räknas för stor i himmelriket. ²⁰Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket. ²¹I haven hört att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke dräpa; och den som dräper, han är hemfallen åt Domstolens dom.' ²²Men jag säger eder: Var och en som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens dom; men den som säger till sin broder: 'Du odåga', han är hemfallen åt Stora rådets dom; och den som säger: 'Du dåre', han är hemfallen åt det brinnande Gehenna. ²³Därför, om du kommer med din gåva till altaret, och där drager dig till minnes att din broder har något emot dig, ²⁴så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva. ²⁵Var villig till snar förlikning med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen, så att din motpart icke drager dig inför domaren, och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och du bliver kastad i fängelse. ²⁶Sannerligen säger jag dig: Du skall icke slippa ut därifrån, förrän du har betalt den yttersta skärven. ²⁷I haven hört att det är sagt: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott.' ²⁸Men jag säger eder: Var och en som med begärelse ser på en annans hustru, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. ²⁹Om nu ditt högra öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i Gehenna. ³⁰Och om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp kommer till Gehenna. ³¹Det är ock sagt: 'Den som vill skilja sig från sin hustru han skall giva henne skiljebrev.' ³²Men jag säger eder: Var och en som skiljer sig från sin hustru för någon annan saks skull än för otukt, han bliver orsak till att äktenskapsbrott begås med henne. Och den som tager en frånskild kvinna till hustru, han begår äktenskapsbrott. ³³Ytterligare haven I hört att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke svärja falskt' och 'Du skall hålla din ed inför Herren.' ³⁴Men jag säger eder att I alls icke skolen svärja, varken vid himmelen, ty den är 'Guds tron', ³⁵ej heller vid jorden, ty den är 'hans fotapall', ej heller vid Jerusalem, ty det är 'den store Konungens stad'; ³⁶ej heller må du svärja vid ditt huvud, ty du kan icke göra ett enda hår vare sig vitt eller svart; ³⁷utan sådant skall edert tal vara, att ja är ja, och nej är nej. Vad därutöver är, det är av ondo. ³⁸I haven hört att det är sagt: 'Öga för öga och tand för tand.' ³⁹Men jag säger eder att I icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom; ⁴⁰och om någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad, så låt honom få manteln med; ⁴¹och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom. ⁴²Giv åt den som beder dig, och vänd dig icke bort ifrån den som vill låna av dig. ⁴³I haven hört att det är sagt: 'Du skall

älska din nästa och hata din ovän.' ⁴⁴Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder, ⁴⁵och varen så eder himmelske Faders barn; han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga. ⁴⁶Ty om I älsken dem som älska eder, vad lön kunnen I få därför? Göra icke publikanerna detsamma? ⁴⁷Och om I visen vänlighet mot edra bröder allenast, vad synnerligt gören I därmed? Göra icke hedningarna detsamma? ⁴⁸Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.»

Chapter 6

¹»Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet inför människorna, för att bli sedda av dem; annars haven I ingen lön hos eder Fader, som är i himmelen. ²Därför, när du giver en allmosa, så låt icke stöta i basun för dig, såsom skrymtarna göra i synagogorna och på gatorna, för att de skola bli prisade av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. ³Nej, när du giver en allmosa, låt då din vänstra hand icke få veta vad den högra gör, ⁴så att din allmosa gives i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig. ⁵Och när I bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i gathörnen och bedja, för att bli sedda av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. ⁶Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare, och stäng igen din dörr, och bed till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig. ⁷Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna, vilka mena att de skola bli bönhörda för sina många ords skull. ⁸Så varen då icke lika dem; eder Fader vet ju vad I behöven, förrän I bedjen honom. ⁹I skolen alltså bedja sålunda: 'Fader vår, som är i himmelen! Helgat varde ditt namn; ¹⁰tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden; ¹¹vårt dagliga bröd giv oss i dag; ¹²och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; ¹³och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo.' ¹⁴Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; ¹⁵men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser. ¹⁶Och när I fasten, skolen I icke visa en bedrövad uppsyn såsom skrymtarna, vilka vanställa sina ansikten för att bli sedda av människorna med sin fasta. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. ¹⁷Nej, när du fastar, smörj då ditt huvud och två ditt ansikte, ¹⁸för att du icke må bli sedd av människorna med din fasta, utan allenast av din Fader, som är i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig. ¹⁹Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, ²⁰utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. ²¹Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara. ²²Ögat är kroppens lykta. Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus. ²³Men om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret! ²⁴Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer

han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon.
²⁵Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna? ²⁶Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de? ²⁷Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till sin livslängd? ²⁸Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de; ²⁹och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. ³⁰Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne? ³¹Så gören eder nu icke bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi äta?' eller: 'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda oss med?' ³²Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader vet att I behöven allt detta. ³³Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder. ³⁴Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.»

Chapter 7

¹»Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda; ²ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder. ³Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga? ⁴Eller huru kan du säga till din broder: 'Låt mig taga ut grandet ur ditt öga', du som har en bjälke i ditt eget öga? ⁵Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut grandet ur din broders öga. ⁶Given icke åt hundarna vad heligt är, och kasten icke edra pärlor för svinen, på det att dessa icke må trampa dem under fötterna och sedan vända sig om och sarga eder. ⁷Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. ⁸Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet. ⁹Eller vilken är den man bland eder, som räcker sin son en sten, när han beder honom om bröd, ¹⁰eller som räcker honom en orm, när han beder om fisk? ¹¹Om nu I, som ären onda, förstå att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är åt dem som bedja honom! ¹²Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna. ¹³Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; ¹⁴och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den. ¹⁵Tagen eder till vara för falska profeter, som komma till eder i fårakläder, men invärtes äro glupande ulvar. ¹⁶Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen, eller fikon från tistlar? ¹⁷Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt.

¹⁸Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt. ¹⁹Vart träd som icke bär god frukt bliver avhugget och kastat i elden. ²⁰Alltså skolen I känna dem av deras frukt. -- ²¹Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja. ²²Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?' ²³Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder; gå bort ifrån mig, I ogärningsmän.' ²⁴Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förständig man som byggde sitt hus på hälleberget. ²⁵Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget. ²⁶Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas vid en oförständig man som byggde sitt hus på sanden. ²⁷Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och slog mot det huset; och det föll omkull, och dess fall var stort.» ²⁸När Jesus hade slutat detta tal, häpnade folket över hans förkunnelse; ²⁹ty han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet, och icke såsom deras skriftlärd.

Chapter 8

¹Sedan han hade kommit ned från berget, följde honom mycket folk. ²Då trädde en spetälsk man fram och föll ned för honom och sade: »Herre, vill du, så kan du göra mig ren.» ³Då räckte han ut handen och rörde vid honom och sade: »Jag vill; bliv ren.» Och strax blev han ren från sin spetälska. ⁴Och Jesus sade till honom: »Se till, att du icke säger detta för någon; men gå bort och visa dig för prästen, och frambär den offergåva som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.» ⁵När han därefter kom in i Kapernaum, trädde en hövitsman fram till honom och bad honom ⁶och sade: »Herre, min tjänare ligger därhemma lam och lider svårt.» ⁷Han sade till honom: »Skall då jag komma och bota honom?» ⁸Hövitsmannen svarade och sade: »Herre, jag är icke värdig att du går in under mitt tak. Men säg allenast ett ord, så bliver min tjänare frisk. ⁹Jag är ju själv en man som står under andras befäl: jag har ock krigsmän under mig, och om jag säger till en av dem: 'Gå', så går han, eller till en annan: 'Kom', så kommer han; och om jag säger till min tjänare: 'Gör det', då gör han så.» ¹⁰När Jesus hörde detta, förundrade han sig och sade till dem som följde honom: »Sannerligen säger jag eder: I Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro. ¹¹Och jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket, ¹²men rikets barn skola bliva utkastade i mörkret därutanför; där skall vara gråt och tandagnisslan.» ¹³Och Jesus sade till hövitsmannen: »Gå; såsom du tror, så må det ske dig.» Och i samma stund blev tjänaren frisk. ¹⁴När Jesus sedan kom in i Petrus' hus, fick han se hans svärmoder ligga sjuk i feber. ¹⁵Då rörde han vid hennes hand, och febern lämnade henne; och hon stod upp och betjänade honom. ¹⁶Men när det hade blivit afton, förde man till honom många

som voro besatta; och han drev ut andarna med sitt blotta ord, och alla som voro sjuka botade han,¹⁷ för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: »Han tog på sig våra krankheter, och våra sjukdomar bar han.»¹⁸ Då nu Jesus såg mycket folk omkring sig, bjöd han att man skulle fara över till andra stranden.¹⁹ Och en skriftlärde kom fram och sade till honom: »Mästare, jag vill följa dig varthelst du går.»²⁰ Då svarade Jesus honom: »Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen har ingen plats där han kan vila sitt huvud.»²¹ Och en annan av hans lärjungar sade till honom: »Herre, tillstäd mig att först gå bort och begrava min fader.»²² Då svarade Jesus honom: »Följ du mig, och låt de döda begrava sina döda.»²³ Och han steg i båten, och hans lärjungar följde honom.²⁴ Och se, då uppstod en häftig storm på sjön, så att vågorna slog över båten; men han låg och sov.²⁵ Då gingo de fram och väckte honom och sade: »Herre, hjälp oss; vi förgås.»²⁶ Han sade till dem: »I klentrogne, varför rädens I?» Därefter stod han upp och näpste vindarna och sjön, och det blev alldeles lugnt.²⁷ Och människorna förundrade sig och sade: »Vad är denne för en, eftersom både vindarna och sjön äro honom lydiga?»²⁸ När han så hade kommit över till gadarenernas land på andra stranden, kommo två besatta emot honom, ut från gravarna där. Och de voro mycket våldsamma, så att ingen kunde färdas den vägen fram.²⁹ Dessa ropade då och sade: »Vad har du med oss att göra, du Guds Son? Har du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är?»³⁰ Nu gick där långt ifrån dem en stor svinhjord i bet.³¹ Och de onda andarna bådo honom och sade: »Om du vill driva ut oss så låt oss fara in i svinhjorden.»³² Då sade han till dem: »Faren åstad.» Och de gåvo sig åstad och foro in i svinen. Och se, då störtade sig hela hjorden utför branten ned i sjön och omkom i vattnet.³³ Men herdarna flydde; och när de hade kommit in i staden, omtalade de alltsammans, och särskilt vad som hade skett med de besatta.³⁴ Då gick hela staden ut för att möta Jesus; och när de fingo se honom, bådo de att han skulle begiva sig bort ifrån deras område.

Chapter 9

¹Och han steg i en båt och for över och kom till sin egen stad.² Då förde de till honom en lam man, som låg på en säng. När Jesus såg deras tro sade han till den lame: »Var vid gott mod, min son; dina synder förlåtas dig.»³ Då sade några av de skriftlärde vid sig själva: »Denne hädar.»⁴ Men Jesus förstod deras tankar och sade: »Varför tänken I i edra hjärtan vad ont är? ⁵Vilket är lättare, att säga: 'Dina synder förlåtas dig' eller att säga: 'Stå upp och gå'? ⁶Men för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, så stå upp» -- sade han nu till den lame -- »och tag din säng och gå hem.»⁷ Då stod han upp och gick hem.⁸ När folket såg detta, blevo de häpna och prisade Gud, som hade givit sådan makt åt människor.⁹ När Jesus därifrån gick vidare fram, fick han se en man, som hette Matteus, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: »Följ mig.» Då stod han upp och följde honom.¹⁰ När han därefter låg till bords i hans hus, kommo många publikaner och syndare dit och voro bordsgäster där, jämte Jesus och hans lärjungar.¹¹ Men

då fariséerna sågo detta, sade de till hans lärjungar: »Huru kan eder mästare äta med publikaner och syndare?» ¹²När han hörde detta, sade han: »Det är icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka. ¹³Men gån I åstad och lären eder vad de orden betyda: 'Jag har behag till barmhärtighet, och icke till offer.' Ty jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan för att kalla syndare.» ¹⁴Därefter kommo Johannes' lärjungar till honom och sade: »Varför fasta icke dina lärjungar då vi och fariséerna ofta fasta?» ¹⁵Jesus svarade dem: »Icke kunna väl bröllopgästerna sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men den tid skall komma, då brudgummen tages ifrån dem, och då skola de fasta. -- ¹⁶Ingen sätter en lapp av okrympt tyg på en gammal mantel, ty det isatta stycket skulle riva bort ännu mer av manteln, och hålet skulle bliva värre. ¹⁷Ej heller slår man nytt vin i gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle läglarna sprängas sönder och vinet spillas ut, jämte det att läglarna fördärvades. Nej, man slår nytt vin i nya läglar, så bliva båda delarna bevarade.» ¹⁸Medan han talade detta till dem, trädde en synagogföreståndare fram och föll ned för honom och sade: »Min dotter har just nu dött, men kom och lägg din hand på henne, så bliver hon åter levande.» ¹⁹Då stod Jesus upp och följde honom med sina lärjungar. ²⁰Men en kvinna, som i tolv år hade lidit av blodgång, närmade sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel. ²¹Ty hon sade vid sig själv: »Om jag allenast får röra vid hans mantel, så bliver jag hulpen.» ²²Då vände Jesus sig om, och när han fick se henne, sade han: »Var vid gott mod, min dotter; din tro har hjälpt dig.» Och kvinnan var hulpen från den stunden. ²³När Jesus sedan kom in i föreståndarens hus och fick se flöjtblåsarna och folket som höjde klagolåt, ²⁴sade han: »Gån bort härifrån; ty flickan är icke död, hon sover.» Då hånlogo de åt honom. ²⁵Men sedan folket hade blivit utvisat, gick han in och tog flickan vid handen. Då stod hon upp. ²⁶Och ryktet härom gick ut över hela det landet. ²⁷När Jesus gick därifrån, följde honom två blinda som ropade och sade: »Davids son, förbarma dig över oss.» ²⁸Och då han kom hem, trädde de blinda fram till honom; och Jesus frågade dem: »Tron I att jag kan göra detta?» De svarade honom: »Ja, Herre.» ²⁹Då rörde han vid deras ögon och sade: »Ske eder efter eder tro.» ³⁰Och deras ögon öppnades. Och Jesus tillsade dem strängeligen att se till, att ingen finge veta detta. ³¹Men de gingo åstad och utspridde ryktet om honom över hela det landet. ³²När dessa voro på väg ut, förde man till honom en dövstum som var besatt. ³³Och när den onde anden hade blivit utdriven, talade den dövstumme. Och folket förundrade sig och sade: »Sådant har aldrig förut varit sett i Israel.» ³⁴Men fariséerna sade: »Det är med de onda andarnas furste som han driver ut de onda andarna.» ³⁵Och Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. ³⁶Och när han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, »lika får som icke hava någon herde.» ³⁷Därför sade han till sina lärjungar: »Skörden är mycken, men arbetarna äro få. ³⁸Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.»

Chapter 10

¹Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt över orena andar, till att driva ut dem, så ock makt att bota alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. ²Och dessa äro de tolv apostlarnas namn: först Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; vidare Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder; ³Filippus och Bartolomeus; Tomas och Matteus, publiken; Jakob, Alfeus' son, och Lebbeus; ⁴Simon ivraren och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom. ⁵Dessa tolv sände Jesus ut; och han bjöd dem och sade: »Ställen icke eder färd till hedningarna, och gån icke in i någon samaritisk stad, ⁶utan gån hellre till de förlorade fåren av Israels hus. ⁷Och där I gån fram skolen I predika och säga: 'Himmelriket är nära.' ⁸Boten sjuka, uppväcken döda, gören spetälska rena, driven ut onda andar. I haven fått för intet; så given ock för intet. ⁹Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar i edra bälten, ¹⁰icke någon ränsel för eder färd, ej heller dubbla livklädnader, ej heller skor eller stav; ty arbetaren är värd sin mat. ¹¹Men när I haven kommit in i någon stad eller by, så utforsken vilken därinne som är värdig, och stannen hos honom, till dess I lämnen den orten. ¹²Och när I kommen in i ett hus, så hälsen det. ¹³Om då det huset är värdigt, så må den frid I tillönsken det komma däröver; men om det icke är värdigt, då må den frid I tillönsken det vända tillbaka till eder. ¹⁴Och om man på något ställe icke tager emot eder och icke hör på edra ord, så gån ut ur det huset eller den staden, och skudden stoftet av edra fötter. ¹⁵Sannerligen säger jag eder: För Sodoms och Gomorras land skall det på domens dag bliva drägligare än för den staden. ¹⁶Se, jag sänder eder åstad såsom får mitt in ibland ulvar. Varen fördenskull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor. ¹⁷Tagen eder till vara för människorna; ty de skola draga eder inför domstolar, och i sina synagogor skola de gissla eder; ¹⁸och I skolen föras fram också inför landshövdingar och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem och för hedningarna. ¹⁹Men när man drager eder inför rätta, gören eder då icke bekymmer för huru eller vad I skolen tala; ty vad I skolen tala skall bliva eder givet i den stunden. ²⁰Det är icke I som skolen tala, utan det är eder Faders Ande som skall tala i eder. ²¹Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem. ²²Och I skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst. -- ²³När de nu förfölja eder i en stad, så flyn till en annan; och om de också där förfölja eder, så flyn till ännu en annan. Ty sannerligen säger jag eder: I skolen icke hava hunnit igenom alla Israels städer, förrän Människosonen kommer. ²⁴Lärjungen är icke förmer än sin mästare, ej heller är tjänaren förmer än sin herre. ²⁵Det må vara lärjungen nog, om det går honom såsom hans mästare, och tjänaren, om det går honom såsom hans herre. Om de hava kallat husbonden för Beelsebul, huru mycket mer skola de icke så kalla hans husfolk! ²⁶Frukten alltså icke för dem; ty intet är förborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och intet är fördolt, som icke skall bliva känt. ²⁷Vad jag säger eder i mörkret, det skolen säga i ljuset, och vad I hören viskas i edert öra, det skolen I predika på taken. ²⁸Och frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men icke hava makt att dräpa själen, utan frukten fastmer honom som

har makt att förgöra både själ och kropp i Gehenna. -- ²⁹Säljas icke två sparvar för en skärv? Och icke en av dem faller till jorden utan eder Faders vilja. ³⁰Men på eder äro till och med huvudhåren allasammans räknade. ³¹Frukten alltså icke; I ären mer värda än många sparvar. ³²Därför, var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag kännas vid inför min Fader, som är i himmelen. ³³Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. ³⁴I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd. ³⁵Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring, så att 'sonen sätter sig upp mot sin fader och dottern mot sin moder och sonhustrun mot sin svärmoder, ³⁶och envar får sitt eget husfolk till fiender'. ³⁷Den som älskar fader eller moder mer än mig, han är mig icke värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke värdig; ³⁸och den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig. ³⁹Den som finner sitt liv, han skall mista det, och den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det. -- ⁴⁰Den som tager emot eder, han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager emot honom som har sänt mig. ⁴¹Den som tager emot en profet, därför att det är en profet, han skall få en profets lön; och den som tager emot en rättfärdig man, därför att det är en rättfärdig man, han skall få en rättfärdig mans lön. ⁴²Och den som giver en av dessa små allenast en bägare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge -- sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön.»

Chapter 11

¹När Jesus hade givit sina tolv lärjungar alla dessa bud, gick han därifrån vidare, för att undervisa och predika i deras städer. ²Men när Johannes i sitt fängelse fick höra om Kristi gärningar, sände han bud med sina lärjungar ³och lät fråga honom: »Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?» ⁴Då svarade Jesus och sade till dem: »Gån tillbaka och omtalen för Johannes vad I hören och sen: ⁵blinda få sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda uppstå, och 'för fattiga förkunnas glädjens budskap'. ⁶Och salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten.» ⁷När dessa sedan gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johannes: »Varför var det I gingen ut i öknen? Var det för att se ett rör som drives hit och dit av vinden? ⁸Eller varför gingen I ut? Var det för att se en människa klädd i fina kläder? De som bära fina kläder, dem finnen I ju i konungapalatsen. ⁹Varför gingen I då ut? Var det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en profet är han. ¹⁰Han är den om vilken det är skrivet: 'Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig.' ¹¹Sannerligen säger jag eder: Bland dem som äro födda av kvinnor har ingen uppstått, som har varit större än Johannes döparen; men den som är minst i himmelriket är likväl större än han. ¹²Och från Johannes döparens dagar intill denna stund tränger himmelriket fram med storm, och människor storma fram och rycka det till sig. ¹³Ty alla profeterna och lagen hava profeterat intill Johannes; ¹⁴och om I viljen tro det: han är Elias, den som skulle

komma. ¹⁵Den som har öron, han höre. ¹⁶Men vad skall jag likna detta släkte vid? Det är likt barn som sitta på torgen och ropa till andra barn ¹⁷och säga: 'Vi hava spelat för eder, och I haven icke dansat; vi hava sjungit sorgesång, och I haven icke jämrat eder.' ¹⁸Ty Johannes kom, och han varken äter eller dricker, och så säger man: 'Han är besatt av en ond ande.' ¹⁹Människosonen kom, och han både äter och dricker, och nu säger man: 'Se vilken frossare och vindrinkare han är, en publikaners och syndares vän!' Men Visheten har fått rätt av sina barn.» ²⁰Därefter begynte han tala bestraffande ord till de städer i vilka han hade utfört så många av sina kraftgärningar, och förehålla dem att de icke hade gjort bättring: ²¹»Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de för länge sedan hava gjort bättring i säck och aska. ²²Men jag säger eder: För Tyrus och Sidon skall det på domens dag bliva drägligare än för eder. ²³Och du, Kapernaum, skall väl du bliva upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara. Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, så skulle det hava stått ännu i dag. ²⁴Men jag säger eder att det för Sodoms land skall på domens dag bliva drägligare än för dig.» ²⁵Vid den tiden talade Jesus och sade: »Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. ²⁶Ja, Fader; så har ju varit ditt behag. ²⁷Allt har av min Fader blivit förtrott åt mig. Och ingen känner Sonen utom Fadern, ej heller känner någon Fadern utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd. -- ²⁸Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. ²⁹Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar'. ³⁰Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt.»

Chapter 12

¹Vid den tiden tog Jesus på sabbaten vägen genom ett sädesfält; och hans lärjungar blevo hungriga och begynte rycka av ax och äta. ²När fariséerna sågo detta, sade de till honom: »Se, dina lärjungar göra vad som icke är lovligt att göra på en sabbat.» ³Han svarade dem: »Haven I icke läst vad David gjorde, när han och de som följde honom blevo hungriga: ⁴huru han då gick in i Guds hus, och huru de åto skådebröden, fastän det ju varken för honom eller för dem som följde honom var lovligt att äta sådant bröd, utan allenast för prästerna? ⁵Eller haven I icke läst i lagen att prästerna på sabbaten bryta sabbaten i helgedomen, och likväl äro utan skuld? ⁶Men jag säger eder: Här är vad som är förmer än helgedomen. ⁷Och hadn I förstått vad det är: 'Jag har behag till barmhärtighet, och icke till offer', så skullen I icke hava dömt dem skyldiga, som äro utan skuld. ⁸Ty Människosonen är herre över sabbaten.» ⁹Och han gick därifrån vidare och kom in i deras synagoga. ¹⁰Och se, där var en man som hade en förvissnad hand. Då frågade de honom och sade: »Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten?» De ville nämligen få något att anklaga honom för. ¹¹Men han sade till dem: »Om någon bland eder har ett får, och detta på sabbaten faller i en grop,

fattar han icke då i det och drager upp det? ¹²Huru mycket mer värd är nu icke en människa än ett får! Alltså är det lovligt att på sabbaten göra vad gott är.» ¹³Därefter sade han till mannen: »Räck ut din hand.» Och han räckte ut den, och den blev frisk igen och färdig såsom den andra. -- ¹⁴Då gingo fariséerna bort och fattade det beslutet om honom, att de skulle förgöra honom. ¹⁵Men när Jesus fick veta detta, gick han bort därifrån; och många följde honom, och han botade dem alla, ¹⁶men förbjöd dem strängeligen att utbreda ryktet om honom. ¹⁷Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: ¹⁸»Se, över min tjänare, som jag har utvalt, min älskade, i vilken min själ har funnit behag, över honom skall jag låta min Ande komma, och han skall förkunna rätten bland folken. ¹⁹Han skall icke kiva eller skria, och hans röst skall man icke höra på gatorna, ²⁰Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en rykande veke skall han icke utsläcka, intill dess att han har fört rätten fram till seger. ²¹Och till hans namn skola folken sätta sitt hopp.» ²²Då förde man till honom en besatt, som var blind och dövstum. Och han botade honom, så att den dövstumme talade och såg. ²³Och allt folket uppfylldes av häpnad och sade: »Männe icke denne är Davids son?» ²⁴Men när fariséerna hörde detta, sade de: »Det är allenast med Beelsebul, de onda andarnas furste, som denne driver ut de onda andarna.» ²⁵Men han förstod deras tankar och sade till dem: »Vart rike som har kommit i strid med sig självt bliver förött, och intet samhälle eller hus som har kommit i strid med sig självt kan hava bestånd. ²⁶Om nu Satan driver ut Satan, så har han kommit i strid med sig själv. Huru kan då hans rike hava bestånd? ²⁷Och om det är med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna, med vem driva då edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara edra domare. ²⁸Om det åter är med Guds Ande som jag driver ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit till eder. -- ²⁹Eller huru kan någon gå in i en stark mans hus och beröva honom hans bohag, såframt han icke förut har bundit den starke? Först därefter kan han plundra hans hus. ³⁰Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar. ³¹Därför säger jag eder: All annan synd och hädelse skall bliva människorna förlåten, men hädelse mot Anden skall icke bliva förlåten. ³²Ja, om någon säger något mot Människosonen, så skall det bliva honom förlåtet; men om någon säger något mot den helige Ande, så skall det icke bliva honom förlåtet, varken i denna tidsåldern eller i den tillkommande. ³³I måsten döma så: antingen är trädet gott, och då måste dess frukt vara god; eller är trädet dåligt, och då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten känner man trädet. ³⁴I huggormars avföda, huru skullen I kunna tala något gott, då I själva ären onda? Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen. ³⁵En god människa bär ur sitt goda förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd fram vad ont är. ³⁶Men jag säger eder, att för vart fåfängligt ord som människorna tala skola de göra räkenskap på domens dag. ³⁷Ty efter dina ord skall du dömas rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig.» ³⁸Då togo några av de skriftlärde och fariséerna till orda och sade till honom: »Mästare, vi skulle vilja se något tecken av dig.» ³⁹Men han svarade och sade till dem: »Ett ont och trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än profeten Jonas' tecken. ⁴⁰Ty likasom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk, så skall ock Människosonen tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte. ⁴¹Ninevitiska män skola vid domen

träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se, här är vad som är mer än Jonas. ⁴²Drottningen av Söderlandet skall vid domen träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty hon kom från jordens ända för att höra Salomos visdom; och se, här är vad som är mer än Salomo. ⁴³När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han omkring i ökentrakter och söker efter ro, men finner ingen. ⁴⁴Då säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifrån.' Och när han kommer dit och finner det stå ledigt och vara fejat och prytt, ⁴⁵då går han åstad och tager med sig sju andra andar, som äro värre än han själv, och de gå ditin och bo där; och så bliver för den människan det sista värre än det första. Så skall det ock gå med detta onda släkte.» ⁴⁶Medan han ännu talade till folket, kommo hans moder och hans bröder och stannade därutanför och ville tala med honom. ⁴⁷Då sade någon till honom: »Se, din moder och dina bröder stå härutanför och vilja tala med dig.» ⁴⁸Men han svarade och sade till den som omtalade detta för honom: »Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?» ⁴⁹Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: »Se här är min moder, och här äro mina bröder! ⁵⁰Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja, den är min broder och min syster och min moder.»

Chapter 13

¹Samma dag gick Jesus ut från huset där han bodde och satte sig vid sjön. ²Då församlade sig mycket folk omkring honom. Därför steg han i en båt; och han satt i den, medan allt folket stod på stranden. ³Och han talade till dem mycket i liknelser; han sade: »En såningsman gick ut för att så. ⁴Och när han sådde, föll somt vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det. ⁵Och somt föll på stengrund, där det icke hade mycket jord, och det kom strax upp, eftersom det icke hade djup jord; ⁶men när solen hade gått upp, förbrändes det, och eftersom det icke hade någon rot, torkade det bort. ⁷Och somt föll bland törnen, och törnena sköto upp och förkvävde det. ⁸Men somt föll i god jord, och det gav frukt, dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt. ⁹Den som har öron, han höre.» ¹⁰Då trädde lärjungarna fram och sade till honom: »Varför talar du till dem i liknelser?» ¹¹Han svarade och sade: »Eder är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är det icke givet. ¹²Ty den som har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har. ¹³Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de med seende ögon intet se, och med hörande öron intet höra, och intet heller förstå. ¹⁴Så fullbordas på dem Esaias' profetia, den som säger: 'Med hörande öron skolen I höra, och dock alls intet förstå, och med seende ögon skolen I se, och dock alls intet förnimma. ¹⁵Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och med öronen höra de illa, och sina ögon hava de tillslutit, så att de icke se med sina ögon, eller höra med sina öron, eller förstå med sina hjärtan, och omvända sig och bliva helade av mig. ¹⁶Men saliga äro edra ögon, som se, och edra öron, som höra. ¹⁷Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och rättfärdiga män åstundade att se det som I sen, men fingo dock icke se

det, och att höra det som I hören, men fingo dock icke höra det. ¹⁸Hören alltså I vad som menas med liknelsen om såningsmannen. ¹⁹När någon hör ordet om riket, men icke förstår det, då kommer den onde och river bort det som såddes i hans hjärta. Om en sådan människa kan det sägas att säden såddes vid vägen. ²⁰Och att den såddes på stengrunden, det är sagt om den som väl hör ordet och strax tager emot det med glädje, ²¹men som icke har någon rot i sig, utan bliver bestående allenast till en tid, och när bedrövelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, då kommer han strax på fall. ²²Och att den såddes bland törnena, det är sagt om den som väl hör ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse förkväva det, så att han bliver utan frukt. ²³Men att den såddes i den goda jorden, det är sagt om den som både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär frukt och giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt.» ²⁴En annan liknelse framställde han för dem; han sade: »Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god säd i sin åker; ²⁵men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. ²⁶När nu säden sköt upp och satte frukt, så visade sig ock ogräset. ²⁷Då trädde husbondens tjänare fram och sade till honom: 'Herre, du sådde ju god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs?' ²⁸Han svarade dem: 'En ovän har gjort detta.' Tjänarna sade till honom: 'Vill du alltså att vi skola gå åstad och samla det tillhopa?' ²⁹Men han svarade: 'Nej; ty då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillhopa. ³⁰Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden; och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: 'Samlen först tillhopa ogräset, och binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i min lada.'» ³¹En annan liknelse framställde han för dem; han sade: »Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i sin åker. ³²Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar.» ³³En annan liknelse framställde han för dem: »Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.» ³⁴Allt detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan liknelser talade han intet till dem. ³⁵Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som sade: »Jag vill öppna min mun till liknelser, uppenbara vad förborgat har varit från världens begynnelse.» ³⁶Därefter lät han folket gå och gick själv hem. Och hans lärjungar trädde fram till honom och sade: »Uttyd för oss liknelsen om ogräset i åkern.» ³⁷Han svarade och sade: »Den som sår den goda säden är Människosonen. ³⁸Åkern är världen. Den goda säden, det är rikets barn, men ogräset är onskans barn. ³⁹Ovänner, som sådde det, är djävulen. Skördetiden är tidens ände. Skördemännen är änglar. ⁴⁰Såsom nu ogräset samlas tillhopa och brännes upp i eld, så skall det ock ske vid tidens ände. ⁴¹Människosonen skall då sända ut sina änglar, och de skola samla tillhopa och föra bort ur hans rike alla dem som äro andra till fall, och dem som göra vad orätt är, ⁴²och skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. ⁴³Då skola de rättfärdiga lysa såsom solen, i sin Faders rike. Den som har öron, han höre. ⁴⁴Himmelriket är likt en skatt som har blivit gömd i en åker. Och en man finner den, men håller det hemligt; och i sin glädje går han bort och säljer allt vad han äger och köper den åkern. ⁴⁵Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor; ⁴⁶och då han har funnit en dyrbar pärla,

går han bort och säljer vad han äger och köper den. ⁴⁷Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en not kastas i havet och samlar tillhopa fiskar av alla slag. ⁴⁸När den så bliver full, drager man upp den på stranden och sätter sig ned och samlar de goda i kärl, men de dåliga kastar man bort. -- ⁴⁹Så skall det ock ske vid tidens ände: änglarna skola gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga ⁵⁰och kasta dem i den brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. ⁵¹Haven I förstått allt detta?» De svarade honom: »Ja.» ⁵²Då sade han till dem: »Så är nu var skriftlär, som har blivit en lärjunge för himmelriket, lik en husbonde som ur sitt förråd bär fram nytt och gammalt.» ⁵³När Jesus hade framställt alla dessa liknelser, drog han bort därifrån. ⁵⁴Och han kom till sin fädernestad, och där undervisade han folket i deras synagoga, så att de häpnade och sade: »Varifrån har han fått denna vishet? Och hans kraftgärningar, varifrån komma de? ⁵⁵Är då denne icke timmermannens son? Heter icke hans moder Maria, och heta icke hans bröder Jakob och Josef och Simon och Judas? ⁵⁶Och hans systrar, bo de icke alla hos oss? Varifrån har han då fått allt detta?» ⁵⁷Så blev han för dem en stötesten. Men Jesus sade till dem: »En profet är icke föraktad utom i sin fädernestad och i sitt eget hus.» ⁵⁸Och för deras otros skull gjorde han där icke många kraftgärningar.

Chapter 14

¹Vid den tiden fick Herodes, landsfursten, höra ryktet om Jesus. ²Då sade han till sina tjänare: »Det är Johannes döparen. Han har uppstått från de döda, och därför verka dessa krafter i honom.» ³Herodes hade nämligen låtit gripa Johannes och binda honom och sätta honom i fängelse, för Herodias', sin broder Filippus' hustrus, skull. ⁴Ty Johannes hade sagt till honom: »Det är icke lovligt för dig att hava henne.» ⁵Och han hade velat döda honom, men han fruktade för folket, eftersom de höllo honom för en profet. ⁶Men så kom Herodes' födelsedag. Då dansade Herodias' dotter inför dem; och hon behagade Herodes så mycket, ⁷att han med en ed lovade att giva henne vad helst hon begärde. ⁸Hon sade då, såsom hennes moder ingav henne: »Giv mig här på ett fat Johannes döparens huvud.» ⁹Då blev konungen bekymrad, men för edens och för bordsgästernas skull bjöd han att man skulle giva henne det, ¹⁰och sände åstad och lät halshugga Johannes i fängelset. ¹¹Och hans huvud blev framburet på ett fat och givet åt flickan; och hon bar det till sin moder. ¹²Men hans lärjungar kommo och togo hans döda kropp och begrovo honom. Sedan gingo de och omtalade det för Jesus. ¹³Då Jesus hörde detta, for han i en båt därifrån bort till en öde trakt, där de kunde vara allena. Men när folket fick höra härom, kommo de landvägen efter honom från städerna. ¹⁴Och då han steg i land, fick han se att där var mycket folk; och han ömkade sig över dem och botade deras sjuka. ¹⁵Men när det led mot aftonen, trädde hans lärjungar fram till honom och sade: »Trakten är öde, och tiden är redan framskriden. Låt folket skiljas åt, så att de kunna gå bort i byarna och köpa sig mat.» ¹⁶Men Jesus sade till dem: »De behöva icke gå bort; given I dem att äta.» ¹⁷De svarade honom: »Vi hava här icke mer än fem bröd och två fiskar.» ¹⁸Då sade han: »Bären dem hit till mig.» ¹⁹Därefter tillsade han folket att lägga sig ned i gräset. Och han tog de

fem bröden och de två fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gävo åt folket. ²⁰Och de åt alla och blevo mätta Sedan samlade man upp de överblivna styckena, tolv korgar fulla. ²¹Men de som hade ätit voro vid pass fem tusen män, förutom kvinnor och barn. ²²Strax därefter nödgade han sina lärjungar att stiga i båten och före honom fara över till andra stranden, medan han tillsåg att folket skildes åt. ²³Och sedan detta hade skett, gick han upp på berget för att vara allena och bedja. När det så hade blivit afton, var han där ensam. ²⁴Båten var då redan många stadier från land och hårt ansatt av vågorna, ty vinden låg emot. ²⁵Men under fjärde nattvåken kom Jesus till dem, gående fram över sjön. ²⁶När då lärjungarna fingo se honom gå på sjön, blevo de förfärade och sade: »Det är en vålnad», och ropade av förskräckelse. ²⁷Men Jesus begynte strax tala till dem och sade: »Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta.» ²⁸Då svarade Petrus honom och sade: »Herre, är det du, så bjud mig att komma till dig på vattnet.» ²⁹Han sade: »Kom.» Då steg Petrus ut ur båten och begynte gå på vattnet och kom till Jesus. ³⁰Men när han såg huru stark vinden var, blev han förskräckt; och då han nu begynte sjunka, ropade han och sade: »Herre, hjälp mig.» ³¹Och strax räckte Jesus ut handen och fattade i honom och sade till honom: »Du klentrogne, varför tvivlade du?» ³²När de sedan hade kommit upp i båten, lade sig vinden. ³³Men de som voro i båten föllo ned för honom och sade: »Förvisso är du Guds Son.» ³⁴När de hade farit över, kommo de till Gennesarets land. ³⁵Då nu folket där på orten kände igen honom, sände de ut bud i hela trakten däromkring, och man förde till honom alla som voro sjuka. ³⁶Och de bådö honom att allenast få röra vid hörntofsen på hans mantel; och alla som rörde vid den blevo hulpna.

Chapter 15

¹Härefter kommo fariséer och skriftlärde från Jerusalem till Jesus och sade: ²»Varför överträda dina lärjungar de äldstes stadgar? De två ju icke sina händer, när de skola äta.» ³Men han svarade och sade till dem: »Varför överträden I själva Guds bud, för edra stadgars skull? ⁴Gud har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder' och: 'Den som smädar sin fader eller sin moder, han skall döden dö.' ⁵Men I sägen, att om någon säger till sin fader eller sin moder: 'Vad du av mig kunde hava fått till hjälp, det giver jag i stället såsom offergåva', då behöver han alls icke hedra sin fader eller sin moder. ⁶I haven så gjort Guds budord om intet, för edra stadgars skull. ⁷I skrymtare, rätt profeterade Esaias om eder, när han sade: ⁸'Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; ⁹och fåfängt dyrka de mig, eftersom de lärör de förkunna äro människobud.'» ¹⁰Och han kallade folket till sig och sade till dem: »Hören och förstå. ¹¹Icke vad som går in i munnen orenar människan, men vad som går ut ifrån munnen, det orenar människan.» ¹²Då trädde hans lärjungar fram och sade till honom: »Vet du, att när fariséerna hörde det du nu sade, var det för dem en stöttesten?» ¹³Men han svarade och sade: »Var planta som min himmelske Fader icke har planterat skall ryckas upp med rötterna. ¹⁴Frågen icke efter dem. De äro blinda ledare; och om

en blind leder en blind, så falla de båda i gropen.» ¹⁵Då tog Petrus till orda och sade till honom: »Uttyd för oss detta bildliga tal.» ¹⁶Han sade: »Ären då också I ännu utan förstånd? ¹⁷Insen I icke att allt som går in i munnen, det går ned i buken och har sin naturliga utgång? ¹⁸Men vad som går ut ifrån munnen, det kommer från hjärtat, och det är detta som orenar människan. ¹⁹Ty från hjärtat komma onda tankar, mord, äktenskapsbrott, otukt, tjuveri, falskt vittnesbörd, hädelse. ²⁰Det är detta som orenar människan; men att äta med otvagna händer, det orenar icke människan.» ²¹Och Jesus begav sig bort därifrån och drog sig undan till trakten av Tyrus och Sidon. ²²Då kom en kananeisk kvinna från det området och ropade och sade: »Herre, Davids son, förbarma dig över mig. Min dotter plågas svårt av en ond ande.» ²³Men han svarade henne icke ett ord. Då trädde hans lärjungar fram och bådö honom och sade: »Giv henne besked; hon förföljer oss ju med sitt ropande.» ²⁴Han svarade och sade: »Jag är icke utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus.» ²⁵Men hon kom fram och föll ned för honom och sade: »Herre, hjälp mig.» ²⁶Då svarade han och sade: »Det är otillbörligt att taga brödet från barnen och kasta det åt hundarna.» ²⁷Hon sade: »Ja, Herre. Också äta ju hundarna allenast av de smulor som falla ifrån deras herrars bord.» ²⁸Då svarade Jesus och sade till henne: »O kvinna, din tro är stor. Ske dig såsom du vill.» Och hennes dotter var frisk ifrån den stunden. ²⁹Men Jesus gick därifrån vidare och kom till Galileiska sjön. Och han gick upp på berget och satte sig där. ³⁰Då kom mycket folk till honom, och de hade med sig halta, blinda, dövstumma, lytta och många andra; dem lade de ned för hans fötter, och han botade dem, ³¹så att folket förundrade sig, när de funno dövstumma tala, lytta vara friska och färdiga, halta gå och blinda se. Och man prisade Israels Gud. ³²Och Jesus kallade sina lärjungar till sig och sade: »Jag ömkar mig över folket, ty det är redan tre dagar som de hava dröjt kvar hos mig, och de hava intet att äta; och jag vill icke låta dem gå ifrån mig fastande, för att de icke skola uppgivas på vägen.» ³³Då sade lärjungarna till honom: »Varifrån skola vi här, i en öken, få så mycket bröd, att vi kunna mätta så mycket folk?» ³⁴Jesus frågade dem: »Huru många bröd haven I?» De svarade: »Sju, och därtill några få småfiskar.» ³⁵Då tillsade han folket att lägga sig på marken. ³⁶Och han tog de sju bröden, så ock fiskarna, och tackade Gud och bröt bröden och gav åt lärjungarna, och lärjungarna gävo åt folket. ³⁷Så åto de alla och blevo mätta. Och de överblivna styckena samlade man sedan upp, sju korgar fulla. ³⁸Men de som hade ätit voro fyra tusen män, förutom kvinnor och barn. ³⁹Sedan lät han folket skiljas åt och steg i båten och for till Magadans område.

Chapter 16

¹Och fariséerna och sadducéerna kommo dit och ville sätta honom på prov; de begärde att han skulle låta dem se något tecken från himmelen. ²Men han svarade och sade till dem: »Om aftonen sägen I: 'Det bliver klart väder, ty himmelen är röd', ³och om morgonen: 'Det bliver oväder i dag, ty himmelen är mulen och röd.' Ja, om himmelens utseende förstån I att döma, men om tidernas

tecken kunnen I icke döma. ⁴Ett ont och trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än Jonas' tecken.» Och så lämnade han dem och gick sin väg. ⁵När sedan lärjungarna foro åstad, över till andra stranden, hade de förgätit att taga med sig bröd. ⁶Och Jesus sade till dem: »Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg.» ⁷Då talade de med varandra och sade: »Det är därför att vi icke hava tagit med oss bröd.» ⁸Men när Jesus märkte detta, sade han: »I klentrogne, varför talen I eder emellan om att I icke haven bröd med eder? ⁹Förstån I ännu ingenting? Och kommen I icke ihåg de fem bröden åt de fem tusen, och huru många korgar I då togen upp? ¹⁰Ej heller de sju bröden åt de fyra tusen, och huru många korgar I då togen upp? ¹¹Huru kommer det då till, att I icke förstå att det ej var om bröd som jag talade till eder? Tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg.» ¹²Då förstodo de att det icke var för surdeg i bröd som han hade bjudit dem att taga sig till vara, utan för fariséernas och sadducéernas lära. ¹³Men när Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: »Vem säger folket Människosonen vara?» ¹⁴De svarade: »Somliga säga Johannes döparen, andra Elias, andra åter Jeremias eller en annan av profeterna.» ¹⁵Då frågade han dem: »Vem sägen då I mig vara?» ¹⁶Simon Petrus svarade och sade: »Du är Messias, den levande Gudens Son.» ¹⁷Då svarade Jesus och sade till honom: »Salig är du, Simon, Jonas' son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen. ¹⁸Så säger ock jag dig att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga. ¹⁹Jag skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen.» ²⁰Därefter förbjöd han lärjungarna att för någon säga att han var Messias. ²¹Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar, att han måste gå till Jerusalem och lida mycket av de äldste och överstepräster och de skriftlärde, och att han skulle bli dödad, men att han på tredje dagen skulle uppstå igen. ²²Då tog Petrus honom avsides och begynte ivrigt motsäga honom och sade: »Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda får detta vederfaras dig.» ²³Men han vände sig om och sade till Petrus: »Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; du är för mig en stötesten, ty dina tankar äro icke Guds tankar, utan människotankar.» ²⁴Därefter sade Jesus till sina lärjungar: »Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig: så följ han mig. ²⁵Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det. ²⁶Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ? ²⁷Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar. ²⁸Sannerligen säger jag eder: Bland dem som här stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de få se Människosonen komma i sitt rike.»

Chapter 17

¹Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder, och förde dem upp på ett högt berg, där de voro allena. ²Och hans utseende förvandlades inför dem: hans ansikte sken såsom solen, och hans kläder blevo vita såsom ljust. ³Och se, för dem visade sig Moses och Elias, i samtal med honom. ⁴Då tog Petrus till orda och sade till Jesus: »Herre, här är oss gott att vara; vill du, så skall jag här göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en.» ⁵Och se, medan han ännu talade, överskyggade dem en ljus sky, och ur skyn kom en röst som sade: »Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag; hören honom.» ⁶När lärjungarna hörde detta, föllo de ned på sina ansikten i stor förskräckelse. ⁷Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: »Stån upp, och varen icke förskräckta.» ⁸När de då lyfte upp sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena. ⁹Då de sedan gingo ned från berget, bjöd Jesus dem och sade: »Omtalen icke för någon denna syn, förrän Människosonen har uppstått från de döda.» ¹⁰Men lärjungarna frågade honom och sade: »Huru kunna då de skriftlärde säga att Elias först måste komma?» ¹¹Han svarade och sade: »Elias måste visserligen komma och upprätta allt igen; ¹²men jag säger eder att Elias redan har kommit. Men de ville icke veta av honom, utan förforo mot honom alldeles såsom de ville. Sammalunda skall ock Människosonen få lida genom dem.» ¹³Då förstodo lärjungarna att det var om Johannes döparen som han talade till dem. ¹⁴När de därefter kommo till folket, trädde en man fram till honom och föll på knä för honom ¹⁵och sade: »Herre, förbarma dig över min son ty han är månadsrasande och plågas svårt; ofta faller han i elden och ofta i vattnet. ¹⁶Och jag förde honom till dina lärjungar, men de kunde icke bota honom.» ¹⁷Då svarade Jesus och sade: »O du otrogna och vrånga släkte, huru länge måste jag vara bland eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Fören honom hit till mig.» ¹⁸Och Jesus tilltalade honom strängt, och den onde anden for ut ur honom; och gossen var botad från den stunden. ¹⁹Sedan, när de voro allena, trädde lärjungarna fram till Jesus och frågade: »Varför kunde icke vi driva ut honom?» ²⁰Han svarade dem: »För eder otros skull. Ty sannerligen säger jag eder: Om I haven tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn, så skolen I kunna säga till detta berg: 'Flytta dig härifrån dit bort', och det skall flytta sig; ja, intet skall då vara omöjligt för eder.» ²¹ ²²Medan de nu tillsammans vandrade omkring i Galileen, sade Jesus till dem: »Människosonen skall bliva överlämnad i människors händer, ²³och man skall döda honom, men på tredje dagen skall han uppstå igen.» Då blevo de mycket bedrövade. ²⁴Och när de hade kommit till Kapernaum, trädde de som uppburo tempelskatten fram till Petrus och sade: »Plägar icke eder mästare betala tempelskatt?» ²⁵Han svarade: »Jo.» När han sedan hade kommit hem, förekom honom Jesus med frågan: »Vad synes dig, Simon? Av vilka taga jordens konungar tull eller skatt, av sina söner eller av andra människor?» ²⁶Han svarade: »Av andra människor.» Då sade Jesus till honom: »Alltså äro då sönerna fria. ²⁷Men för att vi icke skola bliva dem till en stötesten, så gå ned till sjön och kasta ut en krok. Tag så den första fisk som du drager upp, och när du öppnar munnen på den skall du där finna en silverpenning. Tag den, och giv den åt dem for mig och dig.» gott att vi äro här tillstädes» osv.

Chapter 18

¹I samma stund trädde lärjungarna fram till Jesus och frågade: »Vilken är den störste i himmelriket?» ²Då kallade han fram ett barn och ställde det mitt ibland dem ³och sade: »Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket. ⁴Den som nu så ödmjukar sig, att han bliver såsom detta barn, han är den störste i himmelriket. ⁵Och den som tager emot ett sådant barn I mitt namn, han tager emot mig. ⁶Men den som förför en av dessa små som tro på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes ned i havets djup. ⁷Ve världen för förförelsens skull! Förförelser måste ju komma; men ve den människa genom vilken förförelsen kommer! ⁸Om nu din hand eller din fot är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt eller halt, än att hava båda händerna eller båda fötterna i behåll och kastas i den eviga elden. ⁹Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att ingå i livet enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i det brinnande Gehenna. ¹⁰Sen till, att I icke förakten någon av dessa små; ty jag säger eder att deras änglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte. ¹¹ ¹²Vad synes eder? Om en man har hundra får, och ett av dem har kommit vilse, lämnar han icke då de nittionio på bergen och går åstad och söker efter det som har kommit vilse? ¹³Och händer det då att han finner det -- sannerligen säger jag eder: då gläder han sig mer över det fåret än över de nittionio som icke hade kommit vilse. ¹⁴Så är det ej heller eder himmelske Faders vilja att någon av dessa små skall gå förlorad. ¹⁵Men om din broder försyndar sig, så gå åstad och förehåll honom det enskilt. Om han då lyssnar till dig, så har du vunnit din broder. ¹⁶Men om han icke lyssnar till dig, så tag med dig ännu en eller två, för att 'var sak må avgöras efter två eller tre vittnens utsago'. ¹⁷Lyssnar han icke till dem, så säg det till församlingen. Lyssnar han ej heller till församlingen, så vare han för dig såsom en hedning och en publikan. ¹⁸Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen. ¹⁹Ytterligare säger jag eder, att om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen. ²⁰Ty var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.» ²¹Då trädde Petrus fram och sade till honom: »Herre, huru många gånger skall jag förlåta min broder, om han försyndar sig mot mig? Är sju gånger nog?» ²²Jesus svarade honom: »Jag säger dig: Icke sju gånger, utan sjuttio gånger sju gånger. ²³Alltså är det med himmelriket, såsom när en konung ville hålla räkenskap med sina tjänare. ²⁴Och när han begynte hålla räkenskap, förde man fram till honom en som var skyldig honom tio tusen pund. ²⁵Men då denna icke kunde betala, bjöd hans herre att han skulle säljas, så ock hans hustru och barn och allt vad han ägde, för att skulden måtte bliva betald. ²⁶Då föll tjänaren ned för hans fötter och sade: 'Hav tålmod med mig, så skall jag betala dig alltsammans.' ²⁷Och tjänarens herre ömkade sig över honom och gav honom fri och efterskänkte honom hans skuld. ²⁸Men när samme tjänare kom ut, träffade han på en av sina medtjänare, som var skyldig honom hundra silverpenningar; och han tog fast denne och

grep honom vid strupen och sade: 'Betala vad du är skyldig.' ²⁹Då föll hans medtjänare ned och bad honom och sade: 'Hav tålamod med mig, så skall jag betala dig.' ³⁰Men han ville icke, utan gick åstad och lät sätta honom i fängelse, till dess han hade betalt vad han var skyldig. ³¹Då nu hans medtjänare sågo det som skedde, togo de mycket illa vid sig och gingo och berättade för sin herre allt som hade skett. ³²Då kallade hans herre honom till sig och sade till honom: 'Du onde tjänare, allt vad du var skyldig efterskänkte jag dig, eftersom du bad mig därom. ³³Borde då icke också du hava förbarmat dig över din medtjänare, såsom jag förbarmade mig över dig?' ³⁴Och i sin vrede överlämnade hans herre honom i fångknektarnas våld, intill dess han hade betalt allt vad han var skyldig. ³⁵Så skall ock min himmelske Fader göra med eder, om I icke av hjärtat förlåten var och en sin broder.»

Chapter 19

¹När Jesus hade slutat detta tal, drog han bort ifrån Galileen och begav sig, genom landet på andra sidan Jordan, till Judeens område. ²Och mycket folk följde honom, och han botade där de sjuka. ³Då ville några fariséer snärja honom och trädde fram till honom och sade: »Är det lovligt att skilja sig från sin hustru av vilken orsak som helst?» ⁴Men han svarade och sade: »Haven I icke läst att Skaparen redan i begynnelsen 'gjorde dem till man och kvinna' ⁵och sade: 'Fördens skull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de två skola varda ett kött'? ⁶Så äro de icke mer två, utan ett kött. Vad nu Gud har sammanfogat, det må människan icke åtskilja.» ⁷Då sade de till honom: »Huru kunde då Moses bjuda att man skulle giva hustrun skiljebrev och så skilja sig från henne?» ⁸Han svarade dem: »För edra hjärtans hårdhets skull tillstodde Moses eder att skiljas från edra hustrur, men från begynnelsen har det icke varit så. ⁹Och jag säger eder: Den som för någon annan orsaks skull än för otukt skiljer sig från sin hustru och tager sig en annan hustru, han begår äktenskapsbrott.» ¹⁰Då sade lärjungarna till honom: »Är det så med mannens ställning till hustrun, då är det icke rådligt att gifta sig.» ¹¹Men han svarade dem: »Icke alla kunna taga emot det ordet, utan allenast de åt vilka sådant är givet. ¹²Ty visserligen finnas somliga som genom födelsen, allt ifrån moderlivet, äro oskickliga till äktenskap, andra åter som av människor hava gjorts oskickliga därtill, men somliga finnas ock, som för himmelrikets skull självmant hava gjort sig oskickliga därtill. Den som kan taga emot detta, han tage emot det.» ¹³Därefter buros barn fram till honom, för att han skulle lägga händerna på dem och bedja; men lärjungarna visade bort dem. ¹⁴Då sade Jesus: »Låten barnen vara, och förmenen dem icke att komma till mig; ty himmelriket hör sådana till.» ¹⁵Och han lade händerna på dem och gick sedan därifrån. ¹⁶Då trädde en man fram till honom och sade: »Mästare, vad gott skall jag göra för att få evigt liv?» ¹⁷Han sade till honom: »Varför frågar du mig om vad som är gott? En finnes som är god. Men vill du ingå i livet, så håll buden.» ¹⁸Han frågade: »Vilka?» Jesus svarade: »'Du skall icke dräpa', 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd', ¹⁹Hedra din

fader och din moder' och 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'» ²⁰Då sade den unge mannen till honom: »Allt detta har jag hållit. Vad fattas mig ännu?» ²¹Jesus svarade honom: »Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.» ²²Men när den unge mannen hörde detta, gick han bedrövad bort, ty han hade många ägodelar. ²³Då sade Jesus till sina lärjungar: »Sannerligen säger jag eder: För den som är rik är det svårt att komma in i himmelriket. ²⁴Ja, jag säger eder: Det är lättare för en kamel att komma in genom ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike.» ²⁵När lärjungarna hörde detta, blevo de mycket häpna och sade: »Vem kan då bli frälst?» ²⁶Men Jesus såg på dem och sade till dem: »För människor är detta omöjligt, men för Gud är allting möjligt.» ²⁷Då tog Petrus till orda och sade till honom: »Se, vi hava övergivit allt och följt dig; vad skola vi få därför?» ²⁸Jesus svarade dem: »Sannerligen säger jag eder: När världen födes på nytt, då när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då skolen också I, som haven efterföljt mig, få sitta på tolv troner såsom domare över Israels tolv stammar. ²⁹Och var och en som har övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller fader eller moder, eller barn, eller jordagods, för mitt namns skull, han skall få mångfaldigt igen, och skall få evigt liv till arvedel. ³⁰Men många som äro de första skola bli de sista, och många som äro de sista skola bli de första.»

Chapter 20

¹»Ty med himmelriket är det, såsom när en husbonde bittida om morgonen gick ut för att leja åt sig arbetare till sin vingård. ²Och när han hade kommit överens med arbetarna om en viss dagspenning, sände han dem till sin vingård. ³När han sedan gick ut vid tredje timmen, fick han se några andra stå sysslolösa på torget; ⁴och han sade till dem: 'Gån ock I till min vingård, så skall jag giva eder vad skäligt är.' ⁵Och de gingo. Åter gick han ut vid sjätte timmen och vid nionde och gjorde sammalunda. ⁶Också vid elfte timmen gick han ut och fann då några andra stå där; och han sade till dem: 'Varför stån I här hela dagen sysslolösa?' ⁷De svarade honom: 'Därför att ingen har lejt oss.' Då sade han till dem: 'Gån ock I till min vingård.' ⁸När det så hade blivit afton, sade vingårdens herre till sin förvaltare: 'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lön, men begynn med de sista och gå så tillbaka ända till de första.' ⁹Då nu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen, fick var och en av dem full dagspenning. ¹⁰När sedan de första kommo, trodde de att de skulle få mer, men också var och en av dem fick samma dagspenning. ¹¹När de så fingo, knorrade de mot husbonden. ¹²och sade: 'Dessa sista hava arbetat allenast en timme, och du har ändå ställt dem lika med oss, som hava burit dagens tunga och solens hetta?' ¹³Då svarade han en av dem och sade: 'Min vän, jag gör dig ingen orätt. Kom du icke överens med mig om den dagspenningen?' ¹⁴Tag vad dig tillkommer och gå. Men åt denne siste vill jag giva lika mycket som åt dig. ¹⁵Har jag icke lov att göra såsom jag vill med det som är mitt? Eller skall du med onda ögon se på att jag är så god?' -- ¹⁶Så skola de sista bli de första, och de första bli de sista.» ¹⁷Då nu Jesus ville

gå upp till Jerusalem, tog han till sig de tolv, så att de voro allena; och under vägen sade han till dem: ¹⁸»Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen skall bli överlämnad åt överstepräster och de skriftlärde, och de skola döma honom till döden ¹⁹och överlämna honom åt hedningarna till att begabbas och gisslas och korsfästas; men på tredje dagen skall han uppstå igen.» ²⁰Då trädde Sebedeus' söners moder fram till honom med sina söner och föll ned för honom och ville begära något av honom. ²¹Han frågade henne: »Vad vill du?» Hon svarade honom: »Säg att i ditt rike den ene av dessa mina två söner skall få sitta på din högra sida, och den andre på din vänstra.» ²²Men Jesus svarade och sade: »I veten icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag skall dricka?» De svarade honom: »Det kunna vi.» ²³Då sade han till dem: »Ja, väl skolen I få dricka min kalk, men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt av min Fader.» ²⁴När de tio andra hörde detta, blevo de misslynta på de två bröderna. ²⁵Då kallade Jesus dem till sig och sade: »I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. ²⁶Så är det icke bland eder; utan den som vill bli störst bland eder, han vare de andras tjänare, ²⁷och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, ²⁸likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.» ²⁹När de sedan gingo ut ifrån Jeriko, följde honom mycket folk. ³⁰Och se, två blinda sutto där vid vägen. När dessa hörde att det var Jesus som gick där fram, ropade de och sade: »Herre, förbarma dig över oss, du Davids son.» ³¹Och folket tillsade dem strängeligen att de skulle tiga; men de ropade dess mer och sade: »Herre, förbarma dig över oss, du Davids son.» ³²Då stannade Jesus och kallade dem till sig och sade: »Vad viljen I att jag skall göra eder?» ³³De svarade honom: »Herre, låt våra ögon bli öppnade.» ³⁴Då förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon, och strax fingo de sin syn och följde honom.

Chapter 21

¹När de nu nalkades Jerusalem och kommo till Betfage vid Oljeberget, då sände Jesus åstad två lärjungar ²och sade till dem: »Gån in i byn som ligger mitt framför eder, så skolen I strax finna en åsninna stå där bunden och en fåle bredvid henne; lösen dem och fören dem till mig. ³Och om någon säger något till eder, så skolen I svara: 'Herren behöver dem'; då skall han strax släppa dem.» ⁴Detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som sade: ⁵»Sägen till dottern Sion: 'Se, din konung kommer till dig, saktmodig, ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle.'» ⁶Och lärjungarna gingo åstad och gjorde såsom Jesus hade befallt dem ⁷och ledde till honom åsninnan och fålen; och de lade sina mantlar på denne, och han satte sig därovanpå. ⁸Och folkskaran, som var mycket stor, bredde ut sina mantlar på vägen; men somliga skuro kvistar av träden och strödde på vägen. ⁹Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter, ropade och sade: »Hosianna Davids son! Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn. Hosianna i höjden!«

¹⁰När han så drog in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse, och man frågade: »Vem är denne?»
¹¹Och folket sade: »Det är Jesus, profeten, från Nasaret i Galileen.» ¹²Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten. ¹³Och han sade till dem: »Det är skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus.' Men I gören det till en rövarkula.» ¹⁴Och blindas och halta kommo fram till honom i helgedomen, och han botade dem. ¹⁵Men när överstepräster och de skriftlärd sågo de under som han gjorde, och sågo barnen som ropade i helgedomen och sade: »Hosianna Davids son!», då förtröt detta dem; ¹⁶och de sade till honom: »Hör du vad dessa säga?» Då svarade Jesus dem: »Ja; haven I aldrig läst: 'Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov'?» ¹⁷Därefter lämnade han dem och gick ut ur staden till Betania och stannade där över natten. ¹⁸När han sedan på morgonen gick in till staden igen, blev han hungrig. ¹⁹Och då han fick se ett fikonsträd vid vägen, gick han fram till det, men fann intet därpå, utom allenast löv. Då sade han till det: »Aldrig någonsin mer skall frukt växa på dig.» Och strax förtorkades fikonsträdet. ²⁰När lärjungarna sågo detta, förundrade de sig och sade: »Huru kunde fikonsträdet så i hast förtorkas?» ²¹Då svarade Jesus och sade till dem: »Sannerligen säger jag eder: Om I haven tro och icke tvivlen, så skolen I icke allenast kunna göra sådant som skedde med fikonsträdet, utan I skolen till och med kunna säga till detta berg: 'Häv dig upp och kasta dig i havet', och det skall ske. ²²Och allt vad I med tro bedjen om i eder bön, det skolen I få.» ²³När han därefter hade kommit in i helgedomen, trädde överstepräster och folkets äldste fram till honom, där han undervisade; och de sade: »Med vad myndighet gör du detta? Och vem har givit dig sådan myndighet?» ²⁴Jesus svarade och sade till dem: »Också jag vill ställa en fråga till eder; om I svaren mig på den, så skall ock jag säga eder med vad myndighet jag gör detta.» ²⁵Johannes' döpelse, varifrån var den: från himmelen eller från människor?» Då överlade de med varandra och sade: »Om vi svara: 'Från himmelen', så frågar han oss: 'Varför trodden I honom då icke?' ²⁶Men om vi svara: 'Från människor', då måste vi frukta för folket, ty alla hålla de Johannes för en profet.» ²⁷De svarade alltså Jesus och sade: »Vi veta det icke.» Då sade ock han till dem: »Så säger icke heller jag eder med vad myndighet jag gör detta. ²⁸Men vad synes eder? En man hade två söner. Och han kom till den förste och sade: 'Min son, gå i dag och arbeta i vingården.' ²⁹Han svarade och sade: 'Jag vill icke'; men efteråt ångrade han sig och gick. ³⁰Och han kom till den andre och sade sammalunda. Då svarade denne och sade: 'Ja, herre'; men han gick icke, ³¹Vilken av de två gjorde vad fadern ville?» De svarade: »Den förste.» Jesus sade till dem: »Ja, sannerligen säger jag eder: Publikaner och skökor skola förr gå in i Guds rike än I. ³²Ty Johannes kom och lärde eder rättfärdighetens väg, och I trodden honom icke, men publikaner och skökor trodde honom. Och fastän I sågen detta, ångraden I eder icke heller efteråt, så att I trodden honom. ³³Hören nu en annan liknelse: En husbonde planterade en vingård, och han satte stängsel omkring den och högg ut ett presskar därinne och byggde ett vaktorn; därefter lejde han ut den åt vingårdsmän och for utrikes. ³⁴När sedan frukttiden nalkades, sände han sina tjänare till vingårdsmännen för att uppbära frukten åt honom. ³⁵Men vingårdsmännen togo fatt på hans tjänare, och en misshandlade de, en annan dräpte de, en tredje stenade de. ³⁶Åter sände han åstad andra

tjänare, flera än de förra, men de gjorde med dem sammalunda. ³⁷Slutligen sände han till dem sin son, ty han tänkte: 'De skola väl hava försyn för min son.' ³⁸Men när vingårdsmännen fingo se hans son, sade de till varandra: 'Denne är arvingen; kom, låt oss dräpa honom, så få vi hans arv.' ³⁹Och de togo fatt på honom och förde honom ut ur vingården och dräpte honom. ⁴⁰När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med de vingårdsmännen?» ⁴¹De svarade honom: »Eftersom de hava illa gjort, skall han illa förgöra dem, och vingården skall han lämna åt andra vingårdsmän, som giva honom frukten, när tiden därtill är inne.» ⁴²Jesus sade till dem: »Ja, haven I aldrig läst i skrifterna: 'Den sten som byggningsmännen förkastade. den har blivit en hörnsten; av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon'? ⁴³Därför säger jag eder att Guds rike skall tagas ifrån eder, och givas åt ett folk som bär dess frukt.» ⁴⁴⁴⁵Då nu översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser, förstodo de att det var om dem som han talade. ⁴⁶Och de hade gärna velat gripa honom, men de fruktade för folket, eftersom man höll honom för en profet.

Chapter 22

¹Och Jesus begynte åter tala till dem i liknelser och sade: ²»Med himmelriket är det, såsom när en konung gjorde bröllop åt sin son. ³Han sände ut sina tjänare för att kalla till bröllopet dem som voro bjudna; men de ville icke komma. ⁴Åter sände han ut andra tjänare och befallde dem att säga till dem som voro bjudna: 'Jag har nu tillrett min måltid, mina oxar och min gödboskap äro slaktade, och allt är redo; kommen till bröllopet.' ⁵Men de aktade icke därpå, utan gingo bort, den ene till sitt jordagods, den andre till sin köpenskap. ⁶Och de övriga grepo hans tjänare och misshandlade och dräpte dem. ⁷Då blev konungen vred och sände ut sitt krigsfolk och förgjorde dråparna och brände upp deras stad. ⁸Därefter sade han till sina tjänare: 'Bröllopet är tillrett, men de som voro bjudna voro icke värdiga. ⁹Gån därför ut till vägskaLEN och bjuden till bröllopet alla som I träffen på.' ¹⁰Och tjänarna gingo ut på vägarna och samlade tillhoppa alla som de träffade på, både onda och goda, och bröllopssalen blev full av bordsgäster. ¹¹Men när konungen nu kom in för att se på gästerna, fick han där se en man som icke var klädd i bröllopskläder. ¹²Då sade han till honom: 'Min vän, huru har du kommit hitin, då du icke bär bröllopskläder?' Och han kunde intet svara. ¹³Då sade konungen till tjänarna: 'Gripen honom vid händer och fötter, och kasten honom ut i mörkret härutanför.' Där skall vara gråt och tandagnisslan. ¹⁴Ty många äro kallade, men få utvalda.» ¹⁵Därefter gingo fariséerna bort och fattade det beslutet att de skulle söka snärja honom genom något hans ord. ¹⁶Och de sände till honom sina lärjungar, tillika med herodianerna, och läto dem säga: »Mästare, vi veta att du är sannfärdig och lär om Guds väg vad sant är, utan att fråga efter någon; ty du ser icke till personen. ¹⁷Så säg oss då: Vad synes dig? Är det lovligt att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?» ¹⁸Men Jesus märkte deras ondska och sade: »Varför söken I att snärja mig, I skrymtare? ¹⁹Låten mig se skattepenningen.» Då lämnade de fram till honom en penning. ²⁰Därefter frågade han dem: »Vems bild och överskrift är detta?» ²¹De svarade:

»Kejsarens.» Då sade han till dem: »Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör.» ²²När de hörde detta, förundrade de sig. Och de lämnade honom och gingo sin väg. ²³Samma dag trädde några sadducéer fram till honom och ville påstå att det icke gives någon uppståndelse; de frågade honom ²⁴och sade: »Mästare, Moses har sagt: 'Om någon dör barnlös, så skall hans broder i hans ställe äkta hans hustru och skaffa avkomma åt sin broder.' ²⁵Nu voro hos oss sju bröder. Den förste tog sig hustru och dog, och eftersom han icke hade någon avkomma, lämnade han sin hustru efter sig åt sin broder. ²⁶Sammalunda ock den andre och den tredje, allt intill den sjunde. ²⁷Sist av alla dog hustrun. ²⁸Vilken av de sju skall då vid uppståndelsen få henne till hustru? De hade ju alla äktat henne.» ²⁹Jesus svarade och sade till dem: »I faren vilse, ty I förstå icke skrifterna, ej heller Guds kraft. ³⁰Vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna i himmelen. ³¹Men vad nu angår de dödas uppståndelse, haven I icke läst vad eder är sagt av Gud: ³²'Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? Han är en Gud icke för döda, utan för levande.» ³³När folket hörde detta, häpnade de över hans undervisning. ³⁴Men när fariséerna fingo höra att han hade stoppat munnen till på sadducéerna, samlade de sig tillhopa; ³⁵och en av dem, som var lagklok, ville snärja honom och frågade: ³⁶»Mästare, vilket är det yppersta budet i lagen?» ³⁷Då svarade han honom: »Du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.' ³⁸Detta är det yppersta och förnämsta budet. ³⁹Därnäst kommer ett som är detta likt: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.' ⁴⁰På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.» ⁴¹Men då nu fariséerna voro församlade, frågade Jesus dem ⁴²och sade: »Vad synes eder om Messias, vems son är han?» De svarade honom: »Davids.» ⁴³Då sade han till dem: »Huru kan då David, genom andeingivelse, kalla honom 'herre'? Han säger ju: ⁴⁴'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter.' ⁴⁵Om nu David kallar honom 'herre', huru kan han då vara hans son?» ⁴⁶Och ingen förmådde svara honom ett ord. Ej heller dristade sig någon från den dagen att vidare ställa någon fråga till honom.

Chapter 23

¹Därefter talade Jesus till folket och till sina lärjungar ²och sade: »På Moses' stol hava de skriftlärde och fariséerna satt sig. ³Därför, allt vad de säga eder, det skolen I göra och hålla, men efter deras gärningar skolen I icke göra; ty de säga, men göra icke. ⁴De binda ihop tunga bördor och lägga dem på människornas skuldror, men själva vilja de icke röra ett finger för att flytta dem. ⁵Och alla sina gärningar göra de för att bli sedda av människorna. De göra sina böneremsor breda och hörntofsarna på sina mantlar stora. ⁶De vilja gärna hava de främsta platserna vid gästabuden och sitta främst i synagogorna ⁷och vilja gärna bli hälsade på torgen och av människorna kallas 'rabbi'. ⁸Men I skolen icke låta kalla eder 'rabbi', ty en är eder Mästare, och I ären alla bröder. ⁹Ej

heller skolen I kalla någon på jorden eder 'fader', ty en är eder Fader, han som är i himmelen. ¹⁰Ej heller skolen I låta kalla eder 'läromästare', ty en är eder läromästare, Kristus. ¹¹Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare. ¹²Men den som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd. ¹³Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som tillsluten himmelriket för människorna! Själva kommen I icke ditin, och dem som vilja komma dit tillstäden I icke att komma in. ¹⁴ ¹⁵Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som faren omkring över vatten och land för att göra en proselyt, och när någon har blivit det, gören I honom till ett Gehennas barn, dubbelt värre än I själva ären! ¹⁶Ve eder, I blinde ledare, som sägen: 'Om någon svär vid templet, så betyder det intet; men om någon svär vid guldets i templet, då är han bunden av sin ed!' ¹⁷I dåraktige och blinde, vilket är då förmer, guldets eller templet, som har helgat guldets? ¹⁸Så ock: 'Om någon svär vid altaret, så betyder det intet; men om någon svär vid offergåvan som ligger därpå, då är han bunden av sin ed.' ¹⁹I blinde, vilket är då förmer, offergåvan eller altaret, som helgar offergåvan? ²⁰Den som svär vid altaret, han svär alltså både vid detta och vid allt som ligger därpå. ²¹Och den som svär vid templet, han svär både vid detta och vid honom som bor däri. ²²Och den som svär vid himmelen, han svär både vid Guds tron och vid honom som sitter därpå. ²³Ve eder, I skriftlärde och fariséer. I skrymtare, som given tionde av mynta och dill och kummin, men underlåten det som är viktigast i lagen, nämligen rätten och barmhärtigheten och troheten! Det ena borden I göra, men icke underlåta det andra. ²⁴I blinde ledare, som silen bort myggan och sväljen kamelen! ²⁵Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som gören det yttre av bågaren och fatet rent, medan de inuti äro fulla av vad I haven förvärvat genom rofferi och omättlig ondska! ²⁶Du blinde farisé, gör först insidan av bågaren ren, för att sedan också dess utsida må bliva ren. ²⁷Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som ären lika vitmenade gravar, vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet! ²⁸Så synens ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet. ²⁹Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som byggen upp profeternas gravar och pryden de rättfärdigas grifter ³⁰och sägen: 'Om vi hade levat på våra fäders tid, så skulle vi icke hava varit delaktiga med dem i profeternas blod!' ³¹Så vittnen I då om eder själva, att I ären barn av dem som dräpte profeterna. ³²Nåväl, uppfyllen då I edra fäders mått. ³³I ormar, I huggormars avföda, huru skullen I kunna söka undgå att dömas till Gehenna? ³⁴Se, därför sänder jag till eder profeter och vise och skriftlärde. Somliga av dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga av dem skolen I gissla i edra synagogor och förfölja ifrån den ena staden till den andra. ³⁵Och så skall över eder komma allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden, ända ifrån den rättfärdige Abels blod intill Sakarias', Barakias' sons blod, hans som I dräpten mellan templet och altaret. ³⁶Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma över detta släkte. ³⁷Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat. ³⁸Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde. ³⁹Ty jag säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen: 'Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn.'»

Chapter 24

¹Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans lärjungar trädde då fram och bådö honom giva akt på helgedomens byggnader. ²Då svarade han och sade till dem: »Ja, I sen nu allt detta; men sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten; allt skall bliva nedbrutet.» ³När han sedan satt på Oljeberget, trädde hans lärjungar fram till honom, medan de voro allena, och sade: »Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände.» ⁴Då svarade Jesus och sade till dem: »Sen till, att ingen förvillar eder. ⁵Ty många skola komma under mitt namn och säga: 'Jag är Messias' och skola förvilla många. ⁶Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förloren besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. ⁷Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra; ⁸men allt detta är allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'. ⁹Då skall man prispå giva eder till misshandling, och man skall dräpa eder, och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns skull. ¹⁰Och då skola många komma på fall, och den ene skall förråda den andre, och den ene skall hata den andre. ¹¹Och många falska profeter skola uppstå och skola förvilla många. ¹²Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. ¹³Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst. ¹⁴Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma. ¹⁵När I nu få se 'förödelsens styggelse', om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats -- den som läser detta, han giva akt därpå -- ¹⁶då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, ¹⁷och den som är på taket må icke stiga ned för att hämta vad som finnes i hans hus, ¹⁸och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel. ¹⁹Och ve dem som äro havande, eller som giva di på den tiden! ²⁰Men bedjen att eder flykt icke må ske om vintern eller på sabbaten. ²¹Ty då skall det bliva 'en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall förekomma. ²²Och om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad. ²³Om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där är han', så tron det icke. ²⁴Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt förvilla jämväl de utvalda. ²⁵Jag har nu sagt eder det förut. ²⁶Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gå icke ditut, eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke. ²⁷Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara. -- ²⁸Där åteln är, dit skola rovfåglarna församla sig. ²⁹Men strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva. ³⁰Och då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och alla släkter på jorden skola då jämnas sig. Och man skall få se 'Människosonen komma på himmelens skyar' med stor makt och härlighet. ³¹Och han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ända till den andra. ³²Ifrån fikonsträdet mån

I här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. ³³Likaså, när I sen allt detta, då kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren. ³⁴Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta sker. ³⁵Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås. ³⁶Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena. ³⁷Ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. ³⁸Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken; ³⁹och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allasammans bort -- så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. ⁴⁰Då skola två män vara tillsammans ute på marken; en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar. ⁴¹Två kvinnor skola mala på samma kvarn; en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar. ⁴²Vaken fördenskull; ty I veten icke vilken dag vår Herre kommer. ⁴³Men det förstån I väl, att om husbonden visste under vilken nattväkt tjuven skulle komma, så vakade han och tillstadde icke att någon bröt sig in i hans hus. ⁴⁴Varen därför ock I redo; ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma. ⁴⁵Finnes nu någon trogen och förständig tjänare, som av sin herre har blivit satt över hans husfolk för att giva dem mat i rätt tid -- ⁴⁶salig är då den tjänaren, om hans herre, när han kommer, finner honom göra så. ⁴⁷Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom över allt vad han äger. ⁴⁸Men om så är, att tjänaren är en ond man, som säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer icke så snart', ⁴⁹och han begynner slå sina medtjänare och äter och dricker med dem som äro druckna, ⁵⁰då skall den tjänarens herre komma på en dag då han icke väntar det, och i en stund då han icke tänker sig det, ⁵¹och han skall låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med skrymtare. Där skall vara gråt och tandagnisslan.»

Chapter 25

¹»Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta brudgummen. ²Men fem av dem voro oförståndiga, och fem voro förståndiga. ³De oförståndiga togo väl sina lampor, men togo ingen olja med sig. ⁴De förståndiga åter togo olja i sina kärl, tillika med lamporna. ⁵Då nu brudgummen dröjde, blevo de alla sömniga och somnade. ⁶Men vid midnattstiden ljöd ett anskri: 'Se brudgummen kommer! Gån ut och möten honom.' ⁷Då stodo alla jungfrurna upp och redde till sina lampor. ⁸Och de oförståndiga sade till de förståndiga: 'Given oss av eder olja, ty våra lampor slockna.' ⁹Men de förståndiga svarade och sade: 'Nej, den skulle ingalunda räcka till för både oss och eder. Gån hellre bort till dem som sälja, och köpen åt eder.' ¹⁰Men när de gingo bort för att köpa, kom brudgummen, och de som voro redo gingo in med honom till bröllopet, och dörren stängdes igen. ¹¹Omsider kommo ock de andra jungfrurna och sade: 'Herre, herre, låt upp för oss.' ¹²Men han svarade och sade: 'Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder icke.' ¹³Vaken fördenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden. ¹⁴Ty det skall ske,

likasom när en man som ville fara utrikes kallade till sig sina tjänare och överlämnade åt dem sina äodelar; ¹⁵åt en gav han fem pund, åt en annan två och åt en tredje ett pund, åt var och en efter hans förmåga, och for utrikes. ¹⁶Strax gick då den som hade fått de fem punden bort och förvaltade dem så, att han med dem vann andra fem pund. ¹⁷Den som hade fått de två punden vann på samma sätt andra två. ¹⁸Men den som hade fått ett pund gick bort och grävde en grop i jorden och gömde där sin herres penningar. ¹⁹En lång tid därefter kom tjänarnas herre hem och höll räkenskap med dem. ²⁰Då trädde den fram, som hade fått de fem punden, och bar fram andra fem pund och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig fem pund; se, andra fem pund har jag vunnit.' ²¹Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.' ²²Så trädde ock den fram, som hade fått de två punden, och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig två pund; se, andra två pund har jag vunnit.' ²³Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.' ²⁴Sedan trädde ock den fram, som hade fått ett pund, och sade: 'Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng man, som vill skörda, där du icke har sått, och inbärga, där du icke har utstrött; ²⁵och av fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se här har du vad dig tillhör.' ²⁶Då svarade hans herre och sade till honom: 'Du onde och late tjänare, du visste att jag vill skörda, där jag icke har sått, och inbärga, där jag icke har utstrött? ²⁷Då borde du också hava satt in mina penningar i en bank, så att jag hade fått igen mitt med ränta, när jag kom hem. ²⁸Tagen därför ifrån honom hans pund, och given det åt den som har de tio punden. ²⁹Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har. ³⁰Och kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför.' Där skall vara gråt och tandagnisslan. ³¹Men när Människosonen kommer i sin härlighet, och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. ³²Och inför honom skola församlas alla folk och han skall skilja dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna. ³³Och fåren skall han ställa på sin högra sida, och getterna på den vänstra. ³⁴Därefter skall Konungen säga till dem som stå på hans högra sida: 'Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse. ³⁵Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärg, ³⁶naken, och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökt mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.' ³⁷Då skola de rättfärdiga svara honom och säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig och gåvo dig mat, eller törstig och gåvo dig att dricka? ³⁸Och när sågo vi dig husvill och gåvo dig härbärg, eller naken och klädde dig? ³⁹Och när sågo vi dig sjuk eller i fängelse och kommo till dig?' ⁴⁰Då skall Konungen svara och säga till dem: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.' ⁴¹Därefter skall han ock säga till dem som stå på hans vänstra sida: 'Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar. ⁴²Ty jag var hungrig, och I gåven mig icke att äta; jag var törstig, och I gåven mig icke att dricka; ⁴³jag var husvill, och I gåven mig icke härbärg, naken, och I klädden mig icke, sjuk och i fängelse, och I

besökten mig icke.' ⁴⁴Då skola också de svara och säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig icke?' ⁴⁵Då skall han svara dem och säga: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig.' ⁴⁶Och dessa skola då gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.» vänstra sida: 'Gån bort ifrån mig i förbannelse' osv.

Chapter 26

¹När nu Jesus hade talat allt detta till slut, sade han till sina lärjungar: ²»I veten att det två dagar härefter är påsk; då skall Människosonen bliva förrådd och utlämnad till att korsfästas.» ³Därefter församlade sig överstepräster och folkets äldste hos översteprästen, som hette Kaifas, i hans hus, ⁴och rådslogo om att låta gripa Jesus med list och döda honom. ⁵Men de sade: »Icke under högtiden, för att ej oroligheter skola uppstå bland folket.» ⁶Men när Jesus var i Betania, i Simon den spetälskes hus, ⁷framträdde till honom en kvinna som hade med sig en alabasterflaska med dyrbar smörjelse; denna göt hon ut över hans huvud, där han låg till bords. ⁸Då lärjungarna sågo detta, blevo de misslynta och sade: »Varför skulle detta förspillas? ⁹Man hade ju kunnat sälja det för mycket penningar och giva dessa åt de fattiga.» ¹⁰När Jesus märkte detta, sade han till dem: »Varför oroen I kvinnan? Det är en god gärning som hon har gjort mot mig. ¹¹De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid. ¹²När hon göt ut denna smörjelse på min kropp, gjorde hon det såsom en tillredelse till min begravning. ¹³Sannerligen säger jag eder: Varhelst i hela världen detta evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse.» ¹⁴Därefter gick en av de tolv, den som hette Judas Iskariot, bort till översteprästerna ¹⁵och sade: »Vad viljen I giva mig för att jag skall överlämna honom åt eder?» Då vägde de upp åt honom trettio silverpenningar. ¹⁶Och från den stunden sökte han efter lägligt tillfälle att förråda honom. ¹⁷Men på första dagen i det osyrade brödets högtid trädde lärjungarna fram till Jesus och frågade: »Var vill du att vi skola reda till åt dig att äta påskalammet?» ¹⁸Han svarade: »Gån in i staden till den och den och sägen till honom: 'Mästaren låter säga: Min tid är nära; hos dig vill jag hålla påskhögtid med mina lärjungar.'» ¹⁹Och lärjungarna gjorde såsom Jesus hade befallt dem och redde till påskalammet. ²⁰När det nu hade blivit afton, lade han sig till bords med de tolv. ²¹Och medan de åto, sade han: »Sannerligen säger jag eder: En av eder skall förråda mig.» ²²Då blevo de mycket bedrövade och begynte fråga honom, var efter annan: »Icke är det väl jag, Herre?» ²³Då svarade han och sade: »Den som jämte mig nu doppade handen i fatet, han skall förråda mig. ²⁴Människosonen skall gå bort, såsom det är skrivet om honom; men ve den människa genom vilken Människosonen bliver förrådd! Det hade varit bättre för den människan, om hon icke hade blivit född.» ²⁵Judas, han som förrådde honom, tog då till orda och frågade: »Rabbi, icke är det väl jag?» Han svarade honom: »Du har själv sagt det.» ²⁶Medan de nu åto, tog Jesus ett bröd och välsignade det och bröt det och gav åt lärjungarna och sade: »Tagen och äten; detta är min lekamen.» ²⁷Och

han tog en kalk och tackade Gud och gav åt dem och sade: »Dricken härav alla; ²⁸ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse. ²⁹Och jag säger eder: Härefter skall jag icke mer dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det nytt med eder i min Faders rike.» ³⁰När de sedan hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget. ³¹Då sade Jesus till dem: »I denna natt skolen I alla komma på fall för min skull, ty det är skrivet: 'Jag skall slå herden, och fåren i hjorden skola förskingras.' ³²Men efter min uppståndelse skall jag före eder gå till Galileen.» ³³Då svarade Petrus och sade till honom: »Om än alla andra komma på fall för din skull, så skall dock jag aldrig komma på fall.» ³⁴Jesus sade till honom: »Sannerligen säger jag dig: I denna natt, förrän hanen har galit, skall du tre gånger förneka mig.» ³⁵Petrus svarade honom: »Om jag än måste dö med dig, så skall jag dock förvisso icke förneka dig.» Sammalunda sade ock alla de andra lärjungarna. ³⁶Därefter kom Jesus med dem till ett ställe som hette Getsemane. Och han sade till lärjungarna: »Bliven kvar här, medan jag går dit bort och beder.» ³⁷Och han tog med sig Petrus och Sebedeus' två söner; och han begynte bedrövas och ängslas. ³⁸Då sade han till dem: »Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stannen kvar här och vaken med mig.» ³⁹Därefter gick han litet längre bort och föll ned på sitt ansikte och bad och sade: »Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill!» ⁴⁰Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och fann dem sovande. Då sade han till Petrus: »Så litet förmådden I då vaka en kort stund med mig! ⁴¹Vaken, och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.» ⁴²Åter gick han bort, för andra gången, och bad och sade: »Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja.» ⁴³När han sedan kom tillbaka, fann han dem åter sovande, ty deras ögon voro förtyngda. ⁴⁴Då lät han dem vara och gick åter bort och bad, för tredje gången, och sade återigen samma ord. ⁴⁵Därefter kom han tillbaka till lärjungarna och sade till dem: »Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Se, stunden är nära då Människosonen skall bliva överlämnad i syndares händer. ⁴⁶Stån upp, låt oss gå; se, den är nära, som förräder mig.» ⁴⁷Och se, medan han ännu talade, kom Judas, en av de tolv, och jämte honom en stor folkskara, med svärd och stavar, utsänd från överstepräster och folkets äldste. ⁴⁸Men förrädaren hade givit dem ett tecken; han hade sagt: »Den som jag kysser, den är det; honom skolen I gripa.» ⁴⁹Och han trädde nu strax fram till Jesus och sade: »Hell dig, rabbi!» och kysste honom häftigt. ⁵⁰Jesus sade till honom: »Min vän, gör vad du är här för att göra.» Då stego de fram och grepo Jesus och togo honom fången. ⁵¹Men en av dem som voro med Jesus förde handen till sitt svärd och drog ut det och högg till översteprästens tjänare och högg så av honom örat. ⁵²Då sade Jesus till honom: »Stick ditt svärd tillbaka i skidan: ty alla som taga till svärd skola förgöras genom svärd. ⁵³Eller menar du att jag icke kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än tolv legioner änglar? ⁵⁴Men huru bleve då skrifterna fullbordade, som säga att så måste ske?» ⁵⁵I samma stund sade Jesus till folkskaran: »Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och stavar för att fasttaga mig. Var dag har jag suttit i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit mig. ⁵⁶Men allt detta har skett, för att profeternas skrifter skola fullbordas.» Då övergävo alla lärjungarna honom och flydde. ⁵⁷Men de

som hade gripit Jesus förde honom bort till översteprästen Kaifas, hos vilken de skriftlärde och de äldste hade församlat sig. ⁵⁸Och Petrus följde honom på avstånd ända till översteprästens gård; där gick han in och satte sig bland rättstjänarna för att se vad slutet skulle bli. ⁵⁹Och översteprästerna och hela Stora rådet sökte efter något falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom; ⁶⁰men fastän många falska vittnen trädde fram, funno de likväl intet. Slutligen trädde dock två män fram ⁶¹och sade: »Denne har sagt: 'Jag kan bryta ned Guds tempel och på tre dagar bygga upp det igen.'» ⁶²Då stod översteprästen upp och sade till honom: »Svarar du intet? Huru är det med det som dessa vittna mot dig?» ⁶³Men Jesus teg. Då sade översteprästen till honom: »Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Messias, Guds Son.» ⁶⁴Jesus svarade honom: »Du har själv sagt det. Men jag säger eder: Härefter skolen I få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelens skyar.» ⁶⁵Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: »Han har hädat. Vad behöva vi mer några vittnen? I haven nu hört hädelsen. ⁶⁶Vad synes eder?» De svarade och sade: »Han är skyldig till döden.» ⁶⁷Därefter spottade man honom i ansiktet och slog honom på kinderna, den ene med knytnäven, den andre med flata handen, ⁶⁸och sade: »Profetera för oss, Messias: vem var det som slog dig?» ⁶⁹Men Petrus satt utanför på gården. Då kom en tjänstekvinna fram till honom och sade: »Också du var med Jesus från Galileen.» ⁷⁰Men han nekade inför alla och sade: »Jag förstår icke vad du menar.» ⁷¹När han sedan hade kommit ut i porten, fick en annan kvinna se honom och sade till dem som voro där: »Denne var med Jesus från Nasaret.» ⁷²Åter nekade han med en ed och sade: »Jag känner icke den mannen.» ⁷³Litet därefter kommo de kringstående fram och sade till Petrus: »Förvisso är också du en av dem; redan ditt uttal röjer dig ju.» ⁷⁴Då begynte han förbanna sig och svärja: »Jag känner icke den mannen.» Och i detsamma gol hanen. ⁷⁵Då kom Petrus ihåg Jesu ord, huru han hade sagt: »Förrän hanen gal, skall du tre gånger förneka mig.» Och han gick ut och grät bitterligen.

Chapter 27

¹Men när det hade blivit morgon, fattade alla översteprästerna och folkets äldste det beslutet angående Jesus, att de skulle döda honom. ²Och de läto binda honom och förde honom bort och överlämnade honom åt Pilatus, landshövdingen. ³När då Judas, som hade förrått honom, såg att han var dömd, ångrade han sig och bar de trettio silverpenningarna tillbaka till översteprästerna och de äldste ⁴och sade: »Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod.» Men de svarade: »Vad kommer det oss vid? Du får själv svara därför.» ⁵Då kastade han silverpenningarna i templet och gick sin väg. Sedan gick han bort och hängde sig. ⁶Men översteprästerna togo silverpenningarna och sade: »Det är icke lovligt att lägga dem i offerkistan, eftersom det är blodspenningar.» ⁷Och sedan de hade fattat sitt beslut, köpte de för dem Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. ⁸Därför kallas den åkern ännu i dag Blodsåkern. ⁹Så fullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: »Och jag tog de trettio silverpenningarna

-- priset för den man vilkens värde hade blivit bestämt, den som israelitiska män hade värderat --
¹⁰och jag gav dem till betalning för Krukmakaråkern, i enlighet med Herrens befallning till mig.»
¹¹Men Jesus ställdes fram inför landshövdingen. Och landshövdingen frågade honom och sade:
»Är du judarnas konung?» Jesus svarade honom: »Du säger det själv.» ¹²Men när översteprästerna
och de äldste framställde sina anklagelser mot honom, svarade han intet. ¹³Då sade Pilatus till
honom: »Hör du icke huru mycket de hava att vittna mot dig?» ¹⁴Men han svarade honom icke på
en enda fråga, så att landshövdingen mycket förundrade sig. ¹⁵Nu var det sed att landshövdingen
vid högtiden gav folket en fånge lös, vilken de ville. ¹⁶Och man hade då en beryktad fånge, som
hette Barabbas. ¹⁷När de nu voro församlade, frågade Pilatus dem: »Vilken viljen I att jag skall
giva eder lös, Barabbas eller Jesus, som kallas Messias?» ¹⁸Han visste nämligen att det var av
avund som man hade dragit Jesus inför rätta. ¹⁹Och medan han satt på domarsätet, hade hans hustru
sönt bud till honom och låtit säga: »Befatta dig icke med denne rättfärdige man; ty jag har i natt
lidit mycket i drömmen för hans skull.» ²⁰Men översteprästerna och de äldste hade övertalat folket
att begära Barabbas och låta förgöra Jesus. ²¹När alltså landshövdingen nu frågade dem och sade:
»Vilken av de två viljen I att jag skall giva eder lös?», så svarade de: »Barabbas.» ²²Då frågade
Pilatus dem: »Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas Messias?» De svarade alla: »Låt korsfästa
honom.» ²³Men han frågade: »Vad ont har han då gjort?» Då skriade de ännu ivrigare: »Låt korsfästa
honom.» ²⁴När nu Pilatus såg att han intet kunde uträtta, utan att larmet blev allt starkare, lät han
hämta vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: »Jag är oskyldig till denne mans blod.
I fån själva svara därför.» ²⁵Och allt folket svarade och sade: »Hans blod komme över oss och över
våra barn.» ²⁶Då gav han dem Barabbas lös; men Jesus lät han gissla och utlämnade honom sedan
till att korsfästas. ²⁷Då togo landshövdingens krigsmän Jesus med sig in i pretoriet och församlade
hela den romerska vakten omkring honom. ²⁸Och de togo av honom hans kläder och satte på honom
en röd mantel ²⁹och vredo samman en krona av törnen och satte den på hans huvud, och i hans
högra hand satte de ett rör. Sedan böjde de knä inför honom och begabbade honom och sade: »Hell
dig, judarnas konung!» ³⁰Och de spottade på honom och togo röret och slog honom därmed i
huvudet. ³¹Och när de så hade begabbat honom, klädde de av honom manteln och satte på honom
hans egna kläder och förde honom bort till att korsfästas. ³²Då de nu voro på väg ditut, träffade de
på en man från Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade de att gå med och bära hans kors. ³³Och
när de hade kommit till en plats som kallades Golgata (det betyder huvudskalleplats), ³⁴räckte de
honom vin att dricka, blandat med galla; men då han hade smakat därpå, ville han icke dricka det.
³⁵Och när de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem.
³⁶Sedan sutto de där och höllo vakt om honom. ³⁷Och över hans huvud hade man satt upp en
överskrift, som angav vad han var anklagad för, och den lydde så: »Denne är Jesus, judarnas
konung.» ³⁸Med honom korsfästes då ock två rövare, den ene på högra sidan och den andre på
vänstra. ³⁹Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet ⁴⁰och sade: »Du
som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är Guds
Son, och stig ned från korset.» ⁴¹Sammalunda talade ock översteprästerna, jämte de skriftlärde och

de äldste, begabbande ord och sade: ⁴²»Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom. ⁴³Han har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han har behag till honom, han har ju sagt: 'Jag är Guds Son.'» ⁴⁴På samma sätt smädade honom också rövarna som voro korsfästa med honom. ⁴⁵Men vid sjätte timmen kom över hela landet ett mörker, som varade ända till nionde timmen. ⁴⁶Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: »Eli, Eli, lema sabaktani?»; det betyder: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» ⁴⁷Men när några av dem som stodo där borde detta, sade de: »Han kallar på Elias.» ⁴⁸Och strax skyndade en av dem fram och tog en svamp och fyllde den med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka. ⁴⁹Men de andra sade: »Låt oss se om Elias kommer och hjälper honom.» ⁵⁰Åter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan. ⁵¹Och se, då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned, och jorden skalv, och klipporna rämnade, ⁵²och gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar stodo upp. ⁵³De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för många. ⁵⁴Men när hövitsmannen och de som med honom höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen och det övriga som skedde, blevo de mycket förskräckta och sade: »Förvisso var denne Guds Son.» ⁵⁵Och många kvinnor som hade följt Jesus från Galileen och tjänat honom, stodo där på avstånd och sågo vad som skedde. ⁵⁶Bland dessa voro Maria från Magdala och den Maria som var Jakobs och Joses' moder, så ock Sebedeus' söners moder. ⁵⁷Men när det hade blivit afton, kom en rik man från Arimatea, vid namn Josef, som ock hade blivit en Jesu lärjunge; ⁵⁸denne gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. Då bjöd Pilatus att man skulle lämna ut den åt honom. ⁵⁹Och Josef tog hans kropp och svepte den i en ren linneduk ⁶⁰och lade den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i klippan; och sedan han hade vältrat en stor sten för ingången till graven, gick han därifrån. ⁶¹Men Maria från Magdala och den andra Maria voro där, och de sutto gent emot graven. ⁶²Följande dag, som var dagen efter tillredelsedagen, församlade sig överstepräster och fariséerna och gingo till Pilatus ⁶³och sade: »Herre, vi hava dragit oss till minnes att den villoläraren sade, medan han ännu levde: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.' ⁶⁴Bjud fördenskull att man skyddar graven intill tredje dagen, så att hans lärjungar icke komma och stjäla bort honom, och sedan säga till folket att han har uppstått från de döda. Då bliver den sista villan värre än den första.» ⁶⁵Pilatus svarade dem: »Där haven I vakt; gån åstad och skydd den graven så gott I kunnen.» ⁶⁶Och de gingo åstad och skyddade graven, i det att de icke allenast satte ut vakten, utan ock förseglade stenen.

Chapter 28

¹När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till första veckodagen, kommo Maria från Magdala och den andra Maria för att se graven. ²Då blev det en stor jordbävning; ty en Herrens ängel steg ned från himmelen och gick fram och vältrade bort stenen och satte sig på den. ³Och han var att

skåda såsom en ljungeld, och hans kläder voro vita såsom snö. ⁴Och väktarna skälvde av förskräckelse för honom och blevo såsom döda. ⁵Men ängeln talade och sade till kvinnorna: »Varen I icke förskräckta; jag vet att I söken Jesus, den korsfäste. ⁶Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och sen platsen där han har legat. ⁷Och gå så åstad med hast, och sägen till hans lärjungar att han är uppstånden från de döda. Och han skall före eder gå till Galileen; där skolen I få se honom. Jag har nu sagt eder det.» ⁸Och de gingo med hast bort ifrån graven, under fruktan och med stor glädje, och skyndade åstad för att omtala det för hans lärjungar. ⁹Men se, då kom Jesus emot dem och sade: »Hell eder!» Och de gingo fram och fattade om hans fötter och tillbådo honom. ¹⁰Då sade Jesus till dem: »Frukten icke; gå åstad och omtalen detta för mina bröder, på det att de må gå till Galileen; där skola de få se mig.» ¹¹Men under det att de voro på vägen, kommo några av väktarna till staden och underrättade översteprästerne om allt det som hade hänt. ¹²Då församlade sig dessa jämte de äldste; och sedan de hade fattat sitt beslut, gåvo de en ganska stor summa penningar åt krigsmännen ¹³och sade: »Så skolen I säga: 'Hans lärjungar kommo om natten och stulo bort honom, medan vi sovo.' ¹⁴Och om saken kommer för landshövdingens öron, så skola vi ställa honom till freds och sörja för, att I kunnen vara utan bekymmer.» ¹⁵Och de togo emot penningarna och gjorde såsom man hade lärt dem. Och det talet utspriddes bland judarna och är gängse bland dem ännu i denna dag. ¹⁶Men de elva lärjungarna begåvo sig till det berg i Galileen, dit Jesus hade bjudit dem att gå. ¹⁷Och när de fingo se honom, tillbådo de honom. Dock funnos några som tvivlade. ¹⁸Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden. ¹⁹Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, ²⁰lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.»

Mark

Chapter 1

¹Detta är begynnelsen av evangelium om Jesus Kristus, Guds Son. ²Så är skrivet hos profeten Esaias: »Se, jag sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig. ³Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.'» ⁴I enlighet härmed uppträdde Johannes döparen i öknen och predikade bättringens döpelse till syndernas förlåtelse. ⁵Och hela judiska landet och alla Jerusalems invånare gingo ut till honom och läto döpa sig av honom i floden Jordan, och bekände därvid sina synder. ⁶Och Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel om sina länder och levde av gräshoppor och vildhonung. ⁷Och han predikade och sade: »Efter mig kommer den som är starkare än jag; jag är icke ens värdig att böja mig ned för att upplösa hans skorem. ⁸Jag döper eder med vatten, men han skall döpa eder

med helig ande.»⁹ Och det hände sig vid den tiden att Jesus kom från Nasaret i Galileen. Och han lät döpa sig i Jordan av Johannes.¹⁰ Och strax då han steg upp ur vattnet, såg han himmelen dela sig och Anden såsom en duva sänka sig ned över honom.¹¹ Och en röst kom från himmelen: »Du är min älskade Son; i dig har jag funnit behag.»¹² Strax därefter förde Anden honom ut i öknen.¹³ Och han var i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan och levde bland vilddjuren; och änglarna betjänade honom.¹⁴ Men sedan Johannes hade blivit satt i fängelse, kom Jesus till Galileen och predikade Guds evangelium¹⁵ och sade: »Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören bättring, och tron evangelium.»¹⁶ När han nu gick fram utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och Simons broder Andreas kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare.¹⁷ Och Jesus sade till dem: »Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare.»¹⁸ Strax lämnade de näten och följde honom.¹⁹ När han hade gått litet längre fram, fick han se Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de sutto i båten, också de, och ordnade sina nät.²⁰ Och strax kallade han dem till sig; och de lämnade sin fader Sebedeus med legodrängarna kvar i båten och följde honom.²¹ Sedan begåvo de sig in i Kapernaum; och strax, på sabbaten, gick han in i synagogan och undervisade.²² Och folket häpnade över hans förkunnelse; ty han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet, och icke såsom de skriftlärdde.²³ Strax härefter befann sig i deras synagoga en man som var besatt av en oren ande. Denne ropade²⁴ och sade: »Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige.»²⁵ Men Jesus tilltalade honom strängt och sade: »Tig, och far ut ur honom.»²⁶ Då slet och ryckte den orene anden honom och ropade med hög röst och for ut ur honom.²⁷ Och alla häpnade, så att de begynte fråga varandra och säga: »Vad är detta? Det är ju en ny lära, med makt och myndighet. Till och med de orena andarna befäller han, och de lyda honom.»²⁸ Och ryktet om honom gick strax ut överallt i hela den kringliggande trakten av Galileen.²⁹ Och strax då de hade kommit ut ur synagogan, begåvo de sig med Jakob och Johannes till Simons och Andreas' hus.³⁰ Men Simons svärmoder låg sjuk i feber, och de talade strax med honom om henne.³¹ Då gick han fram och tog henne vid handen och reste upp henne; och febern lämnade henne, och hon betjänade dem.³² Men när solen hade gått ned och det hade blivit afton, förde man till honom alla som voro sjuka eller besatta;³³ och hela staden var församlad utanför dörren.³⁴ Och han botade många som ledo av olika slags sjukdomar; och han drev ut många onda andar, men tillstodde icke de onda andarna att tala, eftersom de kände honom.³⁵ Och bittida om morgonen, medan det ännu var mörkt, stod han upp och gick åstad bort till en öde trakt, och bad där.³⁶ Men Simon och de som voro med honom skyndade efter honom.³⁷ Och när de funno honom, sade de till honom: »Alla fråga efter dig.»³⁸ Då sade han till dem: »Låt oss draga bort åt annat håll, till de närmaste småstäderna, för att jag också där må predika; ty därför har jag begivit mig ut.»³⁹ Och han gick åstad och predikade i hela Galileen, i deras synagogor, och drev ut de onda andarna.⁴⁰ Och en spetälsk man kom fram till honom och föll på knä och bad honom och sade till honom: »Vill du, så kan du göra mig ren.»⁴¹ Då förbarmade han sig och räckte ut handen och rörde vid honom och sade till honom: »Jag vill; blir ren.»⁴² Och strax vek spetälskan ifrån honom, och han blev ren.⁴³ Sedan vände Jesus strax bort honom med stränga ord⁴⁴ och sade till

honom: »Se till, att du icke säger något härom för någon; men gå bort och visa dig för prästen, och frambär för din rening det offer som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.» ⁴⁵Men när han kom ut, begynte han ivrigt förkunna och utsprida vad som hade skett, så att Jesus icke mer kunde öppet gå in i någon stad, utan måste hålla sig ute i öde trakter; och dit kom man till honom från alla håll.

Chapter 2

¹Några dagar därefter kom han åter till Kapernaum; och när det spordes att han var hemma, ²församlade sig så mycket folk, att icke ens platsen utanför dörren mer kunde rymma dem; och han förkunnade ordet för dem. ³Då kommo de till honom med en lam man, som bars dit av fyra män. ⁴Och då de för folkets skull icke kunde komma fram till honom med mannen, togo de bort taket över platsen där han var; och sedan de så hade gjort en öppning, släppte de ned sängen, som den lame låg på. ⁵När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: »Min son, dina synder förlåtas dig.» ⁶Nu sutto där några skriftlärde, och dessa tänkte i sina hjärtan: ⁷»Huru kan denne tala så? Han hädar ju. Vem kan förlåta synder, utom Gud allena?» ⁸Strax förnam då Jesus i sin ande att de tänkte så vid sig själva; och han sade till dem: »Huru kunnen I tänka sådant i edra hjärtan? ⁹Vilket är lättare, att säga till den lame: 'Dina synder förlåtas dig' eller att säga: 'Stå upp, tag din säng och gå'? ¹⁰Men för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, ¹¹så säger jag dig» (och härmed vände han sig till den lame): »Stå upp, tag din säng och gå hem.» ¹²Då stod han upp och tog strax sin säng och gick ut i allas åsyn, så att de alla uppfylldes av häpnad och prisade Gud och sade: »Sådant hava vi aldrig sett.» ¹³Åter begav han sig ut och gick längs med sjön. Och allt folket kom till honom, och han undervisade dem. ¹⁴När han nu gick där fram, fick han se Levi, Alfeus' son, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: »Följ mig.» Då steg han upp och följde honom. ¹⁵När Jesus därefter låg till bords i hans hus, voro där såsom bordsgäster, jämte Jesus och hans lärjungar, också många publikaner och syndare; ty många sådana funnos bland dem som följde honom. ¹⁶Men när de skriftlärde bland fariséerna sågo att han åt med publikaner och syndare, sade de till hans lärjungar: »Huru kan han äta med publikaner och syndare?» ¹⁷När Jesus hörde detta, sade han till dem: »Det är icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan för att kalla syndare.» ¹⁸Och Johannes' lärjungar och fariséerna höllo fasta. Och man kom och sade till honom: »Varför fasta icke dina lärjungar, då Johannes' lärjungar och fariséernas lärjungar fasta?» ¹⁹Jesus svarade dem: »Kunna väl bröllopgästerna fasta, medan brudgummen ännu är hos dem? Nej, så länge de hava brudgummen hos sig, kunna de icke fasta. ²⁰Men den tid skall komma, då brudgummen tages ifrån dem, och då, på den tiden, skola de fasta. -- ²¹Ingen syr en lapp av okrympt tyg på en gammal mantel; om någon så gjorde, skulle det isatta nya stycket riva bort ännu mer av den gamla manteln, och hålet skulle bliva värre. ²²Ej heller slår någon nytt vin i gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle vinet spränga sönder läglarna,

så att både vinet och läglarna fördärvades. Nej, nytt vin slår man i nya läglar.» ²³Och det hände sig på sabbaten att han tog vägen genom ett sädesfält; och hans lärjungar begynte rycka av axen, medan de gingo. ²⁴Då sade fariséerna till honom: »Se! Huru kunna de på sabbaten göra vad som icke är lovligt?» ²⁵Han svarade dem: »Haven I aldrig läst vad David gjorde, när han själv och de som följde honom kommo i nöd och blevo hungriga: ²⁶huru han då, på den tid Abjatar var överstepräst, gick in i Guds hus och åt skådebröden -- fastän det ju icke är lovligt för andra än för prästerna att äta sådant bröd -- och huru han jämväl gav åt dem som följde honom?» ²⁷Därefter sade han till dem: »Sabbaten blev gjord för människans skull, och icke människan för sabbatens skull. ²⁸Så är då Människosonen herre också över sabbaten.»

Chapter 3

¹Och han gick åter in i en synagoga. Där var då en man som hade en förvissnad hand. ²Och de vaktade på honom, för att se om han skulle bota denne på sabbaten; de ville nämligen få något att anklaga honom för. ³Då sade han till mannen som hade den förvissnade handen: »Stå upp, och kom fram.» ⁴Sedan sade han till dem: »Vilketdera är lovligt på sabbaten: att göra vad gott är, eller att göra vad ont är, att rädda någons liv, eller att döda?» Men de tego. ⁵Då såg han sig omkring på dem med vrede, bedrövad över deras hjärtans förstockelse, och sade till mannen: »Räck ut din hand.» Och han räckte ut den; och hans hand blev frisk igen. -- ⁶Då gingo fariséerna bort och fattade strax, tillsammans med herodianerna, det beslutet att de skulle förgöra honom. ⁷Och Jesus drog sig med sina lärjungar undan till sjön, och en stor hop folk följde honom från Galileen. ⁸Och från Judeen och Jerusalem och Idumeen och från landet på andra sidan Jordan och från trakterna omkring Tyrus och Sidon kom en stor hop folk till honom, när de fingo höra huru stora ting han gjorde. ⁹Och han tillsade sina lärjungar att en båt skulle hållas tillreds åt honom, för folkets skull, för att de icke skulle tränga sig in på honom. ¹⁰Ty han botade många och blev därför överlupen av alla som hade någon plåga och fördenskull ville röra vid honom. ¹¹Och när de orena andarna sågo honom, föllo de ned för honom och ropade och sade: »Du är Guds Son.» ¹²Men han förbjöd dem strängeligen, åter och åter, att röja honom. ¹³Och han gick upp på berget och kallade till sig några som han själv utsåg; och de kommo till honom. ¹⁴Så förordnade han tolv som skulle följa honom, och som han ville sända ut till att predika, ¹⁵och de skulle hava makt att bota sjuka och driva ut onda andar. ¹⁶Han förordnade alltså dessa tolv: Simon, åt vilken han gav tillnamnet Petrus; ¹⁷vidare Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, Jakobs broder, åt vilka han gav tillnamnet Boanerges (det betyder tordönsmän); ¹⁸vidare Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus' son, och Taddeus och Simon ivraren ¹⁹och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom. ²⁰Och när han kom hem, församlade sig folket åter, så att de icke ens fingo tillfälle att äta. ²¹Då nu hans närmaste fingo höra härom, gingo de åstad för att taga vara på honom; ty de menade att han var från sina sinnen. ²²Och de skriftlärde som hade kommit ned från Jerusalem

sade att han var besatt av Beelsebul, och att det var med de onda andarnas furste som han drev ut de onda andarna. ²³Då kallade han dem till sig och sade till dem i liknelser: »Huru skulle Satan kunna driva ut Satan? ²⁴Om ett rike har kommit i strid med sig självt, så kan det riket ju icke hava bestånd; ²⁵och om ett hus har kommit i strid med sig självt, så skall icke heller det huset kunna äga bestånd. ²⁶Om alltså Satan har satt sig upp mot sig själv och kommit i strid med sig själv, så kan han icke äga bestånd, utan det är då ute med honom. -- ²⁷Nej, ingen kan gå in i en stark mans hus och plundra honom på hans bohag, såframt han icke förut har bundit den starke. Först därefter kan han plundra hans hus. ²⁸Sannerligen säger jag eder: Alla andra synder skola bliva människors barn förlåtna, ja ock alla andra händelser, huru hädiskt de än må tala; ²⁹men den som hädar den helige Ande, han får icke någonsin förlåtelse, utan är skyldig till evig synd.» ³⁰De hade ju nämligen sagt att han var besatt av en oren ande. ³¹Så kommo nu hans moder och hans bröder; och de stannade därutanför och sände bud in till honom för att kalla honom ut. ³²Och mycket folk satt där omkring honom; och man sade till honom: »Se, din moder och dina bröder stå härutanför och fråga efter dig.» ³³Då svarade han dem och sade: Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?» ³⁴Och han såg sig omkring på dem som sutto där runt omkring honom, och han sade: »Se här är min moder, och här äro mina bröder! ³⁵Den som gör Guds vilja, den är min broder och min syster och min moder.»

Chapter 4

¹Och han begynte åter undervisa vid sjön. Och där församlade sig en stor hop folk omkring honom. Därför steg han i en båt; och han satt i den ute på sjön, under det att allt folket stod på land utmed sjön. ²Och han undervisade dem mycket i liknelser och sade till dem i sin undervisning: ³»Hören! En såningsman gick ut för att så. ⁴Då hände sig, när han sådde, att somt föll vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det. ⁵Och somt föll på stengrund, där det icke hade mycket jord, och det kom strax upp, eftersom det icke hade djup jord; ⁶men när solen hade gått upp, förbrändes det, och eftersom det icke hade någon rot, torkade det bort. ⁷Och somt föll bland törnen, och törnena sköto upp och förkvävde det, så att det icke gav någon frukt. ⁸Men somt föll i god jord, och det sköt upp och växte och gav frukt och bar trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.» ⁹Och han tillade: »Den som har öron till att höra, han höre.» ¹⁰När han sedan hade dragit sig undan ifrån folket, frågade honom de tolv, och med dem de andra som följde honom, om liknelserna. ¹¹Då sade han till dem: »Åt eder är Guds rikes hemlighet given, men åt dem som stå utanför meddelas alltsammans i liknelser, ¹²för att de 'med seende ögon skola se, och dock intet förnimma, och med hörande öron höra, och dock intet förstå, så att de icke omvända sig och undfå förlåtelse'.» ¹³Sedan sade han till dem: »Förstå I icke denna liknelse, huru skolen I då kunna fatta alla de andra liknelserna? -- ¹⁴Vad såningsmannen sår är ordet. ¹⁵Och att säden såddes vid vägen, det är sagt om dem i vilka ordet väl bliver sått, men när de hava hört det, kommer strax Satan ock tager bort ordet som såddes i dem.

¹⁶Sammalunda förhåller det sig med det som sås på stengrunden: det är sagt om dem, som när de få höra ordet, väl strax taga emot det med glädje, ¹⁷men icke hava någon rot i sig, utan bliva bestående allenast till en tid; när sedan bedrövelse eller förföljelse påkommer för ordets skull, då komma de strax på fall. ¹⁸Annorlunda förhåller det sig med det som sås bland törnena: det är sagt om dem som väl höra ordet, ¹⁹men låta tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse, och begärelser efter andra ting, komma därin och förkväva ordet, så att det bliver utan frukt. ²⁰Men att det såddes i den goda jorden, det är sagt om dem som både höra ordet och taga emot det, och som bära frukt, trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.» ²¹Och han sade till dem: »Icke tager man väl fram ett ljus, för att det skall sättas under skäppan eller under bänken; man gör det ju, för att det skall sättas på ljusstaken. ²²Ty intet är fördolt, utom för att det skall bliva uppenbarat; ej heller har något blivit undangömt, utom för att det skall komma i dagen. ²³Om någon har öron till att höra, så höre han.» ²⁴Och han sade till dem: »Akten på vad I hören. Med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder, och ännu mer skall bliva eder tilldelat. ²⁵Ty den som har, åt honom skall varda givet; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har.» ²⁶Och han sade: »Så är det med Guds rike, som när en man sår säd i jorden; ²⁷och han sover, och han vaknar, och nätter och dagar gå, och säden skjuter upp och växer i höjden, han vet själv icke huru. ²⁸Av sig själv bär jorden frukt, först strå och sedan ax, och omsider finnes fullbildat vete i axet. ²⁹När så frukten är mogen, låter han strax lien gå, ty skördetiden är då inne.» ³⁰Och han sade: »Vad skola vi likna Guds rike vid, eller med vilken liknelse skola vi framställa det? ³¹Det är såsom ett senapskorn, som när det lägges ned i jorden, är minst av alla frön på jorden; ³²men sedan det är nedlagt, skjuter det upp och bliver störst bland alla kryddväxter och får så stora grenar, att himmelens fåglar kunna bygga sina nästen i dess skugga.» ³³I många sådana liknelser förkunnade han ordet för dem, efter deras förmåga att fatta det; ³⁴och utan liknelse talade han icke till dem. Men för sina lärjungar uttydde han allt, när de voro allena. ³⁵Samma dag, om aftonen, sade han till dem: »Låt oss fara över till andra stranden.» ³⁶Så läto de folket gå och togo honom med i båten, där han redan förut var; och jämväl andra båtar följde med honom. ³⁷Då kom en häftig stormvind, och vågorna slog in i båten, så att båten redan begynte fyllas. ³⁸Men han själv låg i bakstammen och sov, lutad mot huvudgården. Då väckte de honom och sade till honom: »Mästare, frågar du icke efter att vi förgås?» ³⁹När han så hade vaknat, näpste han vinden och sade till sjön: »Tig, var stilla.» Och vinden lade sig, och det blev alldeles lugnt. ⁴⁰Därefter sade han till dem: »Varför rädens I? Haven I ännu ingen tro?» ⁴¹Och de hade blivit mycket häpnade och sade till varandra: »Vem är då denne, eftersom både vinden och sjön äro honom lydiga?»

Chapter 5

¹Så kommo de över till gerasenernas land, på andra sidan sjön. ²Och strax då han hade stigit ur båten, kom en man, som var besatt av en oren ande, emot honom från gravarna där; ³han hade

nämligen sitt tillhåll bland gravarna. Och icke ens med kedjor kunde man numera fängsla honom; ⁴ty väl hade han många gånger blivit fängslad med fotbojor och kedjor, men han hade slitit itu kedjorna och brutit sönder fotbojorna, och ingen kunde få makt med honom. ⁵Och han vistades alltid, dag och natt, bland gravarna och på bergen och skriade och sargade sig själv med stenar. ⁶När denne nu fick se Jesus på avstånd, skyndade han fram och föll ned för honom ⁷och ropade med hög röst och sade: »Vad har du med mig att göra, Jesus, du Guds, den Högstes, Son? Jag besvär dig vid Gud, plåga mig icke.» ⁸Jesus skulle nämligen just säga till honom: »Far ut ur mannen, du orena ande.» ⁹Då frågade han honom: »Vad är ditt namn?» Han svarade honom: »Legion är mitt namn, ty vi äro många.» ¹⁰Och han bad honom enträget att icke driva dem bort ifrån den trakten. ¹¹Nu gick där vid berget en stor svinhjord i bet. ¹²Och de bådo honom och sade: »Sänd oss åstad in i svinen; låt oss få fara in i dem.» ¹³Och han tillstodde dem det. Då gävo sig de orena andarna åstad och foro in i svinen. Och hjorden, vid pass två tusen svin, störtade sig utför branten ned i sjön och drunknade i sjön. ¹⁴Men de som vaktade dem flydde och berättade härom i staden och på landsbygden; och folket gick åstad för att se vad det var som hade skett. ¹⁵När de då kommo till Jesus, fingro de se den som hade varit besatt, mannen som hade haft legionen i sig, sitta där klädd och vid sina sinnen; och de betogos av häpnad. ¹⁶Och de som hade åsett händelsen förtäljde för dem vad som hade vederfarits den besatte, och vad som hade skett med svinen. ¹⁷Då begynte folket bedja honom att han skulle gå bort ifrån deras område. ¹⁸När han sedan steg i båten, bad honom mannen som hade varit besatt, att han skulle få följa honom. ¹⁹Men han tillstodde honom det icke, utan sade till honom: »Gå hem till de dina, och berätta för dem huru stora ting Herren har gjort med dig, och huru han har förbarmat sig över dig.» ²⁰Då gick han åstad och begynte förkunna i Dekapolis huru stora ting Jesus hade gjort med honom; och alla förundrade sig. ²¹Och när Jesus hade farit över i båten, tillbaka till andra stranden, församlade sig mycket folk omkring honom, där han stod vid sjön. ²²Då kom en synagogföreståndare, vid namn Jairus, dit; och när denne fick se honom, föll han ned för hans fötter ²³och bad honom enträget och sade: »Min dotter ligger på sitt yttersta. Kom och lägg händerna på henne, så att hon bliver hulpen och får leva.» ²⁴Då gick han med mannen; och honom följde mycket folk, som trängde sig in på honom. ²⁵Nu var där en kvinna som hade haft blodgång i tolv år, ²⁶och som hade lidit mycket hos många läkare och kostat på sig allt vad hon ägde, utan att det hade varit henne till något gagn; snarare hade det blivit värre med henne. ²⁷Hon hade fått höra om Jesus och kom nu i folkhopen, bakom honom, och rörde vid hans mantel. ²⁸Ty hon tänkte: »Om jag åtminstone får röra vid hans kläder, så bliver jag hulpen.» ²⁹Och strax uttorkade hennes blods källa, och hon kände i sin kropp att hon var botad från sin plåga. ³⁰Men strax då Jesus inom sig förnam vilken kraft som hade gått ut ifrån honom, vände han sig om i folkhopen och frågade: »Vem rörde vid mina kläder?» ³¹Hans lärjungar sade till honom: »Du ser huru folket tränger på, och ändå frågar du: 'Vem rörde vid mig?''» ³²Då såg han sig omkring för att få se den som hade gjort detta. ³³Men kvinnan fruktade och bävade, ty hon visste vad som hade skett med henne; och hon kom fram och föll ned för honom och sade honom hela sanningen. ³⁴Då sade han till henne: »Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid, och var botad från din plåga.»

³⁵Medan han ännu talade, kommo några från synagogföreståndarens hus och sade: »Din dotter är död; du må icke vidare göra mästaren omak.» ³⁶Men när Jesus märkte vad som talades, sade han till synagogföreståndaren: »Frukta icke, tro allenast.» ³⁷Och han tillstodde ingen att följa med, utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder. ³⁸Så kommo de till synagogföreståndarens hus, och han fick där se en hop människor som höjde klagolåt och gråto och jämrade sig högt. ³⁹Och han gick in och sade till dem: »Varför klagen I och gråten? Flickan är icke död, hon sover.» ⁴⁰Då hånlogo de åt honom. Men han visade ut dem allasammans; och han tog med sig allenast flickans fader och moder och dem som hade fått följa med honom, och gick in dit där flickan låg. ⁴¹Och han tog flickan vid handen och sade till henne: »Talita, kum» (det betyder: »Flicka, jag säger dig, stå upp»). ⁴²Och strax stod flickan upp och begynte gå omkring (hon var nämligen tolv år gammal); och de blevo strax uppfyllda av stor häpnad. ⁴³Men han förbjöd dem strängeligen att låta någon få veta vad som hade skett. Därefter tillsade han att man skulle giva henne något att äta.

Chapter 6

¹Och han gick bort därifrån och begav sig till sin fädernestad; och hans lärjungar följde honom. ²Och när det blev sabbat, begynte han undervisa i synagogan. Och folket häpnade, när de hörde honom; de sade: »Varifrån har han fått detta? Och vad är det för vishet som har blivit honom given? Och dessa stora kraftgärningar som göras genom honom, varifrån komma de? ³Är då denne icke timmermannen, han som är Marias son och broder till Jakob och Joses och Judas och Simon? Och bo icke hans systrar här hos oss?» Så blev han för dem en stötesten. ⁴Då sade Jesus till dem: »En profet är icke föraktad utom i sin fädernestad och bland sina fränder och i sitt eget hus.» ⁵Och han kunde icke där göra någon kraftgärning, utom att han botade några få sjuka, genom att lägga händerna på dem. ⁶Och han förundrade sig över deras otro. Sedan gick han omkring i byarna, från den ena byn till den andra, och undervisade. ⁷Och han kallade till sig de tolv och sände så ut dem, två och två, och gav dem makt över de orena andarna. ⁸Och han bjöd dem att icke taga något med sig på vägen, utom allenast en stav: icke bröd, icke ränsel, icke penningar i bältet. ⁹Sandaler finge de dock hava på fötterna, men de skulle icke bära dubbla livklädnader. ¹⁰Och han sade till dem: »När I haven kommit in i något hus, så stannen där, till dess I lämnen den orten. ¹¹Och om man på något ställe icke tager emot eder och icke hör på eder, så gån bort därifrån, och skudden av stoftet som är under edra fötter, till ett vittnesbörd mot dem.» ¹²Och de gingo ut och predikade att man skulle göra bättring; ¹³och de drevo ut många onda andar och smorde många sjuka med olja och botade dem. ¹⁴Och konung Herodes fick höra om honom, ty hans namn hade blivit känt. Man sade: »Det är Johannes döparen, som har uppstått från de döda, och därför verka dessa krafter i honom.» ¹⁵Men andra sade: »Det är Elias.» Andra åter sade: »Det är en profet, lik de andra profeterna.» ¹⁶Men när Herodes hörde detta, sade han: »Det är Johannes, den som jag lät halshugga. Han bar uppstått från de döda.» ¹⁷Herodes hade nämligen sänt åstad och låtit gripa Johannes och

binda honom och sätta honom i fängelse, för Herodias', sin broder Filippus' hustrus, skull. Ty henne hade Herodes tagit till äkta, ¹⁸och Johannes hade då sagt till honom: »Det är icke lovligt för dig att hava din broders hustru.» ¹⁹Därför hyste nu Herodes agg till honom och ville döda honom, men han hade icke makt därtill. ²⁰Ty Herodes förstod att Johannes var en rättfärdig och helig man, och han fruktade för honom och gav honom sitt beskydd. Och när han hade hört honom, blev han betänksam i många stycken; och han hörde honom gärna. ²¹Men så kom en läglig dag, i det att Herodes på sin födelsedag gjorde ett gästbud för sina stormän och för krigsöverstarna och de förnämsta männen i Galileen. ²²Då gick Herodias' dotter ditin och dansade; och hon behagade Herodes och hans bordsgäster. Och konungen sade till flickan: »Begär av mig vadhelst du vill, så skall jag giva dig det.» ²³Ja, han lovade henne detta med ed och sade: »Vadhelst du begär av mig, det skall jag giva dig, ända till hälften av mitt rike.» ²⁴Då gick hon ut och frågade sin moder: »Vad skall jag begära?» Hon svarade: »Johannes döparens huvud.» ²⁵Och strax skyndade hon in till konungen och framställde sin begäran och sade: »Jag vill att du nu genast giver mig på ett fat Johannes döparens huvud.» ²⁶Då blev konungen mycket bekymrad, men för edens och för bordsgästernas skull ville han icke avvisa henne. ²⁷Alltså sände konungen strax en drabant med befallning att hämta hans huvud. Och denne gick åstad och halshögg honom i fängelset ²⁸och bar sedan fram hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin moder. ²⁹Men när hans lärjungar fingo höra härom, kommo de och togo hans döda kropp och lade den i en grav. ³⁰Och apostlarna församlade sig hos Jesus och omtalade för honom allt vad de hade gjort, och allt vad de hade lärt folket. ³¹Då sade han till dem: »Kommen nu I med mig bort till en öde trakt, där vi få vara allena, och vilen eder något litet.» Ty de fingo icke ens tid att äta; så många voro de som kommo och gingo. ³²De foro alltså i båten bort till en öde trakt, där de kunde vara allena. ³³Men man såg dem fara sin väg, och många fingo veta det; och från alla städer strömmade då människor tillsammans dit landvägen och kommo fram före dem. ³⁴När han så steg i land, fick han se att där var mycket folk. Då ömkade han sig över dem, eftersom de voro »lika får som icke hade någon herde»; och han begynte undervisa dem i mångahanda stycken. ³⁵Men när det redan var långt lidet på dagen, trädde hans lärjungar fram till honom och sade: »Trakten är öde, och det är redan långt lidet på dagen. ³⁶Låt dem skiljas åt, så att de kunna gå bort i gårdarna och byarna häromkring och köpa sig något att äta.» ³⁷Men han svarade och sade till dem: »Given I dem att äta.» De svarade honom: »Skola vi då gå bort och köpa bröd för två hundra silverpenningar och giva dem att äta?» ³⁸Men han sade till dem: »Huru många bröd haven I? Gån och sen efter.» Sedan de hade gjort så, svarade de: »Fem, och därtill två fiskar.» ³⁹Då befallde han dem att låta alla i skilda matlag lägga sig ned i gröna gräset. ⁴⁰Och de lägrade sig där i skilda hopar, hundra eller femtio i var. ⁴¹Därefter tog han de fem bröden och de två fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, för att de skulle lägga fram åt folket; också de två fiskarna delade han mellan dem alla. ⁴²Och de åto alla och blevo mätta. ⁴³Sedan samlade man upp överblivna brödstycken, tolv korgar fulla, därtill ock kvarlevor av fiskarna. ⁴⁴Och det var fem tusen män som hade ätit. ⁴⁵Strax därefter nödgade han sina lärjungar att stiga i båten och i förväg fara över till

Betsaida på andra stranden, medan han själv tillsåg att folket skildes åt. ⁴⁶Och när han hade tagit avsked av folket, gick han därifrån upp på berget för att bedja. ⁴⁷När det så hade blivit afton, var båten mitt på sjön, och han var ensam kvar på land. ⁴⁸Och han såg dem vara hårt ansatta, där de rodde fram, ty vinden låg emot dem. Vid fjärde nattvakten kom han då till dem, gående på sjön, och skulle just gå förbi dem. ⁴⁹Men när de fingo se honom gå på sjön, trodde de att det var en vålnad och ropade högt; ⁵⁰ty de sågo honom alla och blevo förfärade. Men han begynte strax tala med dem och sade till dem: »Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta.» ⁵¹Därefter steg han upp till dem i båten, och vinden lade sig. Och de blevo uppfyllda av stor häpnad; ⁵²ty de hade icke kommit till förstånd genom det som hade skett med bröden, utan deras hjärtan voro förstockade. ⁵³När de hade farit över till andra stranden, kommo de till Gennesarets land och lade till där. ⁵⁴Och när de stego ur båten, kände man strax igen honom; ⁵⁵och man skyndade omkring med bud i hela den trakten, och folket begynte då överallt bära de sjuka på sängar dit där man hörde att han var. ⁵⁶Och varhelst han gick in i någon by eller någon stad eller någon gård, där lade man de sjuka på de öppna platserna. Och de bådo honom att åtminstone få röra vid hörntofsen på hans mantel; och alla som rörde vid den blevo hulpna.

Chapter 7

¹Och fariséerna, så ock några skriftlärde som hade kommit från Jerusalem, församlade sig omkring honom; ²och de fingo då se några av hans lärjungar äta med »orena», det är otvagna, händer. ³Nu är det så med fariséerna och alla andra judar, att de icke äta något utan att förut, till åtlydnad av de äldstes stadgar, noga hava tvagit sina händer, ⁴likasom de icke heller, när de komma från torget, äta något utan att förut hava tvagit sig; många andra stadgar finnas ock, som de av ålder pläga hålla, såsom att skölja bägare och träkannor och kopparskålar. ⁵Därför frågade honom nu fariséerna och de skriftlärde: »Varför vandra icke dina lärjungar efter de äldstes stadgar, utan äta med orena händer?» ⁶Men han svarade dem: »Rätt profeterade Esaias om eder, I skrymtare, såsom det är skrivet: 'Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; ⁷och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna äro människobud.' ⁸I sätten Guds bud å sido och hållen människors stadgar.» ⁹Ytterligare sade han till dem: »Rätt så; I upphäven Guds bud för att hålla edra egna stadgar! ¹⁰Moses har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder' och 'Den som smädar sin fader eller sin moder, han skall döden dö.' ¹¹Men I sägen: om en son säger till sin fader eller sin moder: 'Vad du av mig kunde hava fått till hjälp, det giver jag i stället såsom korban' (det betyder offergåva), ¹²då kunnen I icke tillställa honom att vidare göra något för sin fader eller sin moder. ¹³På detta sätt gören I Guds budord om intet genom edra fäderneärvda stadgar. Och mycket annat sådant gören I.» ¹⁴Därefter kallade han åter folket till sig och sade till dem: »Hören mig alla och förstån. ¹⁵Intet som utifrån går in i människan kan orena henne, men vad som går ut ifrån människan, detta är det som orenar henne.» ¹⁶ ¹⁷När han sedan hade lämnat folket och kommit

inomhus, frågade hans lärjungar honom om detta bildliga tal. ¹⁸Han svarade dem: »Ären då också I så utan förstånd? Insen I icke att intet som utifrån går in i människan kan orena henne, ¹⁹eftersom det icke går in i hennes hjärta, utan ned i buken, och har sin naturliga utgång?» Härmed förklarade han all mat för ren. ²⁰Och han tillade: »Vad som går ut ifrån människan, detta är det som orenar människan. ²¹Ty inifrån, från människornas hjärtan, utgå deras onda tankar, otukt, tjuveri, mord, ²²äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, lösaktighet, avund, hädelse, övermod, oförsynt väsende. ²³Allt detta onda går inifrån ut, och det orenar människan.» ²⁴Och han stod upp och begav sig bort därifrån till Tyrus' område. Där gick han in i ett hus och ville icke att någon skulle få veta det. Dock kunde han icke förbliva obemärkt, ²⁵utan en kvinna, vilkens dotter var besatt av en oren ande, kom, strax då hon hade fått höra om honom, och föll ned för hans fötter; ²⁶det var en grekisk kvinna av syrofenicisk härkomst. Och hon bad honom att han skulle driva ut den onde anden ur hennes dotter. ²⁷Men han sade till henne: »Låt barnen först bliva mättade; det är ju otillbörligt att taga brödet från barnen och kasta det åt hundarna.» ²⁸Hon svarade och sade till honom: »Ja, Herre; också äta hundarna under bordet allenast av barnens smulor.» ²⁹Då sade han till henne: »För det ordets skull säger jag dig: Gå; den onde anden har farit ut ur din dotter.» ³⁰Och när hon kom hem, fann hon flickan ligga på sängen och såg att den onde anden hade farit ut. ³¹Sedan begav han sig åter bort ifrån Tyrus' område och tog vägen över Sidon och kom, genom Dekapolis' område, till Galileiska sjön. ³²Och man förde till honom en som var döv och nästan stum och bad honom att lägga handen på denne. ³³Då tog han honom avsides ifrån folket och satte sina fingrar i hans öron och spottade och rörde vid hans tunga ³⁴och såg upp till himmelen, suckade och sade till honom: »Effata» (det betyder: »Upplåt dig»). ³⁵Då öppnades hans öron, och hans tungas band löstes, och han talade redigt och klart. ³⁶Och Jesus förbjöd dem att omtala detta för någon; men ju mer han förbjöd dem, dess mer förkunnade de det. ³⁷Och folket häpnade övermåttan och sade: »Allt har han väl beställt: de döva låter han höra och de stumma tala.»

Chapter 8

¹Då vid samma tid åter mycket folk hade kommit tillstädes, och de icke hade något att äta, kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: ²»Jag ömkar mig över folket, ty det är redan tre dagar som de hava dröjt kvar hos mig, och de hava intet att äta. ³Om jag nu låter dem fastande gå ifrån mig hem, så uppgivas de på vägen; somliga av dem hava ju kommit långväga ifrån.» ⁴Då svarade hans lärjungar honom: »Varifrån skall man här i en öken kunna få bröd till att mätta dessa med?» ⁵Han frågade dem: »Huru många bröd haven I?» De svarade: »Sju.» ⁶Då tillsade han folket att lägga sig på marken. Ock han tog de sju bröden, tackade Gud och bröt dem och gav åt sina lärjungar, för att de skulle lägga fram dem; och de lade fram åt folket. ⁷De hade ock några få småfiskar; och när han hade välsignat dessa, bjöd han att man likaledes skulle lägga fram dem. ⁸Så åto de och blevo mätta. Och man samlade sedan upp sju korgar med överblivna stycken. ⁹Men

antalet av dem som voro tillstädes var vid pass fyra tusen. Sedan lät han dem skiljas åt. ¹⁰Och strax därefter steg han i båten med sina lärjungar och for till trakten av Dalmanuta. ¹¹Och fariséerna kommo ditut och begynte disputeras med honom; de ville sätta honom på prov och begärde av honom något tecken från himmelen. ¹²Då suckade han ur sin andes djup och sade: »Varför begär detta släkte ett tecken? Sannerligen säger jag eder: Åt detta släkte skall intet tecken givas.» ¹³Så lämnade han dem och steg åter i båten och for över till andra stranden. ¹⁴Och de hade förgätit att taga med sig bröd; icke mer än ett enda bröd hade de med sig i båten. ¹⁵Och han bjöd dem och sade: »Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas surdeg och för Herodes' surdeg.» ¹⁶Då talade de med varandra om att de icke hade bröd med sig. ¹⁷Men när han märkte detta, sade han till dem: »Varför talen I om att I icke haven bröd med eder? Fatten och förstån I då ännu ingenting? Äro edra hjärtan så förstockade? ¹⁸I haven ju ögon; sen I då icke? I haven ju öron; hören I då icke? ¹⁹Och kommen I icke ihåg huru många korgar fulla av stycken I samladen upp, när jag bröt de fem bröden åt de fem tusen?» De svarade honom: »Tolv.» ²⁰Och när jag bröt de sju bröden åt de fyra tusen, huru många korgar fulla av stycken samladen I då upp?» De svarade: »Sju.» ²¹Då sade han till dem: »Förstån I då ännu ingenting?» ²²Därefter kommo de till Betsaida. Och man förde till honom en som var blind och bad honom att han skulle röra vid denne. ²³Då tog han den blinde vid handen och ledde honom utanför byn; sedan spottade han på hans ögon och lade händerna på honom och frågade honom: »Ser du något?» ²⁴Han såg då upp och svarade: »Jag kan urskilja människorna; jag ser dem gå omkring, men de likna träd.» ²⁵Därefter lade han åter händerna på hans ögon, och nu såg han tydligt och var botad och kunde jämväl på långt håll se allting klart. ²⁶Och Jesus bjöd honom gå hem och sade: »Gå icke ens in i byn.» ²⁷Och Jesus gick med sina lärjungar bort till byarna vid Cesarea Filippi. På vägen dit frågade han sina lärjungar och sade till dem: »Vem säger folket mig vara?» ²⁸De svarade och sade: »Johannes döparen; andra säga dock Elias, andra åter säga: 'Det är en av profeterna.'» ²⁹Då frågade han dem: »Vem sägen då I mig vara?» Petrus svarade och sade till honom: »Du är Messias.» ³⁰Då förbjöd han dem strängeligen att för någon säga detta om honom. ³¹Sedan begynte han undervisa dem om att Människosonen måste lida mycket, och att han skulle bli förkastad av de äldste och överstepräster och de skriftlärde, och att han skulle bli dödad, men att han tre dagar därefter skulle uppstå igen. ³²Och han talade detta i oförtäckta ordalag. Då tog Petrus honom avsides och begynte ivrigt motsäga honom. ³³Men han vände sig om, och när han då såg sina lärjungar, talade han strängt till Petrus och sade: »Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; ty dina tankar äro icke Guds tankar, utan människotankar.» ³⁴Och han kallade till sig folket jämte sina lärjungar och sade till dem: »Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig. ³⁵Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv, för min och för evangeliets skull, han skall bevara det. ³⁶Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? ³⁷Och vad kan en människa giva till lösen för sin själ? ³⁸Den som blyges för mig och för mina ord, i detta trolösa och syndiga släkte, för honom skall också Människosonen blygas, när han kommer i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.» 9:1. den elektroniska utgåvan.

Chapter 9

¹Ytterligare sade han till dem: »Sannerligen säger jag eder: Bland dem som här stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de få se Guds rike vara kommet i sin kraft.» Evangelium enligt Markus, 9 Kapitlet Jesus förklaras, botar en månadsrasande gosse, förutsäger på nytt sitt lidande, bestraffar lärjungarnas storhetstankar och falska nit, talar om faran av förförelser. ²Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes och förde dem ensamma upp på ett högt berg, där de voro allena. Och hans utseende förvandlades inför dem; ³och hans kläder blevo glänsande och mycket vita, så att ingen valkare på jorden kan göra kläder så vita. ⁴Och för dem visade sig Elias jämte Moses, och dessa samtalade med Jesus. ⁵Då tog Petrus till orda och sade till Jesus: »Rabbi, här är oss gott att vara; låt oss göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en.» ⁶Han visste nämligen icke vad han skulle säga; så stor var deras förskräckelse. ⁷Då kom en sky som överskyggde dem, och ur skyn kom en röst: »Denne är min älskade Son; hören honom.» ⁸Och plötsligt märkte de, när de sågo sig omkring, att där icke mer fanns någon hos dem utom Jesus allena. ⁹Då de sedan gingo ned från berget, bjöd han dem att de icke, förrän Människosonen hade uppstått från de döda, skulle för någon omtala vad de hade sett. ¹⁰Och de lade märke till det ordet och begynte tala med varandra om vad som kunde menas med att han skulle uppstå från de döda. ¹¹Och de frågade honom och sade: »De skriftlärde säga ju att Elias först måste komma?» ¹²Han svarade dem: »Elias måste visserligen först komma och upprätta allt igen. Men huru kan det då vara skrivet om Människosonen att han skall lida mycket och bliva föraktad? ¹³Dock, jag säger eder att Elias redan har kommit; och de förforo mot honom alldeles såsom de ville, och såsom det var skrivet att det skulle gå honom.» ¹⁴När de därefter kommo till lärjungarna, sågo de att mycket folk var samlat omkring dem, och att några skriftlärde disputerade med dem. ¹⁵Och strax då allt folket fick se honom, blevo de mycket häpna och skyndade fram och hälsade honom. ¹⁶Då frågade han dem: »Varom disputeren I med dem?» ¹⁷Och en man i folkhopen svarade honom: »Mästare, jag har fört till dig min son, som är besatt av en stum ande. ¹⁸Och varhelst denne får fatt i honom kastar han omkull honom, och fradgan står gossen om munnen, och han gnisslar med tänderna och bliver såsom livlös. Nu bad jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de förmådde det icke.» ¹⁹Då svarade han dem och sade: »O du otrogna släkte, huru länge måste jag vara hos eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Fören honom till mig.» ²⁰Och de förde honom till Jesus. Och strax då han fick se Jesus, slet och ryckte anden honom, och han föll ned på jorden och vältrade sig, under det att fradgan stod honom om munnen. ²¹Jesus frågade då hans fader: »Huru länge har det varit så med honom?» Han svarade: »Alltsedan han var ett litet barn; ²²och det har ofta hänt att han har kastat honom än i elden, än i vattnet, för att förgöra honom. Men om du förmår något, så förbarma dig över oss och hjälp oss.» ²³Då sade Jesus till honom: »Om jag förmår, säger du. Allt förmår den som tror.» ²⁴Strax ropade gossens fader och sade: »Jag tror! Hjälp min otro.» ²⁵Men när Jesus såg att folk strömmade tillsammans dit, tilltalade han den orene anden strängt och sade till honom: »Du stumme och döve ande, jag befäller dig: Far ut ur honom, och kom icke mer

in i honom.» ²⁶Då skriade han och slet och ryckte gossen svårt och for ut; och gossen blev såsom död, så att folket menade att han verkligen var död. ²⁷Men Jesus tog honom vid handen och reste upp honom; och han stod då upp. ²⁸När Jesus därefter hade kommit inomhus, frågade hans lärjungar honom, då de nu voro allena: »Varför kunde icke vi driva ut honom?» ²⁹Han svarade dem: »Detta slag kan icke drivas ut genom något annat än bön och fasta.» ³⁰Och de gingo därifrån och vandrade genom Galileen; men han ville icke att någon skulle få veta det. ³¹Han undervisade nämligen sina lärjungar och sade till dem: »Människosonen skall bliva överlämnad i människors händer, och man skall döda honom; men tre dagar efter det att han har blivit dödad skall han uppstå igen.» ³²Och de förstodo icke vad han sade, men de fruktade att fråga honom. ³³Och de kommo till Kapernaum. Och när han hade kommit dit där han bodde, frågade han dem: »Vad var det I samtaladen om på vägen?» ³⁴Men de tego, ty de hade på vägen talat med varandra om vilken som vore störst. ³⁵Då satte han sig ned och kallade till sig de tolv och sade till dem: »Om någon vill vara den förste, så vare han den siste av alla och allas tjänare.» ³⁶Och han tog ett barn och ställde det mitt ibland dem; sedan tog han det upp i famnen och sade till dem: ³⁷»Den som tager emot ett sådant barn i mitt namn, han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager icke emot mig, utan honom som har sänt mig.» ³⁸Johannes sade till honom: »Mästare, vi sågo huru en man som icke följer oss drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra honom, eftersom han icke följde oss.» ³⁹Men Jesus sade: »Hindren honom icke; ty ingen som genom mitt namn har gjort en kraftgärning kan strax därefter tala illa om mig. ⁴⁰Ty den som icke är emot oss, han är för oss. ⁴¹Ja, den som giver eder en bägere vatten att dricka, därför att I hören Kristus till -- sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön. ⁴²Och den som förför en av dessa små som tro, för honom vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havet. ⁴³Om nu din hand är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt, än att hava båda händerna i behåll och komma till Gehenna, till den eld som icke utsläcket. ⁴⁴ ⁴⁵Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än att hava båda fötterna i behåll och kastas i Gehenna. ⁴⁶ ⁴⁷Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i Gehenna, ⁴⁸där 'deras mask icke dör och elden icke utsläcket'. ⁴⁹Ty var människa måste saltas med eld. ⁵⁰Saltet är en god sak; men om saltet mister sin salta, varmed skolen I då återställa dess kraft? -- Haven salt i eder och hållen frid inbördes.» gott att vi äro här tillstädes» osv.

Chapter 10

¹Och han stod upp och begav sig därifrån, genom landet på andra sidan Jordan, till Judeens område. Och mycket folk församlades åter omkring honom, och åter undervisade han dem, såsom hans sed var. ²Då ville några farisээр snärja honom, och de trädde fram och frågade honom om det vore lovligt för en man att skilja sig från sin hustru. ³Men han svarade och sade till dem: »Vad

har Moses bjudit eder?»⁴ De sade: »Moses tillstadde att en man fick skriva skiljebrev åt sin hustru och så skilja sig från henne.»⁵ Då sade Jesus till dem: »För edra hjärtans hårdhets skull skrev han åt eder detta bud.»⁶ Men redan vid världens begynnelse 'gjorde Gud dem till man och kvinna'.⁷ Fördens skull skall en man övergiva sin fader och sin moder.⁸ Och de tu skola varda ett kött.' Så äro de icke mer två, utan ett kött.⁹ Vad nu Gud har sammanfogat, det må människan icke åtskilja.»¹⁰ När de sedan hade kommit hem, frågade hans lärjungar honom åter om detsamma.¹¹ Och han svarade dem: »Den som skiljer sig från sin hustru och tager sig en annan hustru, han begår äktenskapsbrott mot henne.»¹² Och om en hustru skiljer sig från sin man och tager sig en annan man, då begår hon äktenskapsbrott.¹³ Och man bar fram barn till honom, för att han skulle röra vid dem; men lärjungarna visade bort dem.¹⁴ När Jesus såg detta, blev han misslynt och sade till dem: »Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.»¹⁵ Sannerligen säger jag eder: Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin.»¹⁶ Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem.¹⁷ När han sedan begav sig åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram och föll på knä för honom och frågade honom: »Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?»¹⁸ Jesus sade till honom: »Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena.»¹⁹ Buden känner du: 'Du skall icke dräpa', 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd', 'Du skall icke undanhålla någon vad honom tillkommer', Hedra din fader och din moder.'»²⁰ Då svarade han honom: »Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom.»²¹ Då såg Jesus på honom och fick kärlek till honom och sade till honom: »Ett fattas dig: gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.»²² Men han blev illa till mods vid det talet och gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar.²³ Då såg Jesus sig omkring och sade till sina lärjungar: »Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!»²⁴ Men lärjungarna häpnade vid hans ord. Då tog Jesus åter till orda och sade till dem: »Ja, mina barn, huru svårt är det icke att komma in i Guds rike!²⁵ Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike.»²⁶ Då blevo de ännu mer häpnade och sade till varandra: »Vem kan då bli frälst?»²⁷ Jesus såg på dem och sade: »För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allting möjligt.»²⁸ Då tog Petrus till orda och sade till honom: »Se, vi hava övergivit allt och följt dig.»²⁹ Jesus svarade: »Sannerligen säger jag eder: Ingen som för min och evangelii skull har övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller moder eller fader, eller barn, eller jordagods,³⁰ ingen sådan finnes, som icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus, och bröder och systrar, och mödrar och barn, och jordagods, mitt under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern evigt liv.»³¹ Men många som äro de första skola bli de sista, medan de sista bli de första.»³² Och de voro på vägen upp till Jerusalem. Och Jesus gick före dem, och de gingo där bävande; och de som följde med dem voro uppfyllda av fruktan. Då tog han åter till sig de tolv och begynte tala till dem om vad som skulle övergå honom:³³ »Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen skall bli överlämnad åt överstepräster och de skriftlärde, och de skola döma honom till döden och

överlämna honom åt hedningarna, ³⁴och dessa skola begabba honom och bespotta honom och gissla honom och döda honom; men tre dagar därefter skall han uppstå igen.» ³⁵Då trädde Jakob och Johannes, Sebedeus' söner, fram till honom och sade till honom: »Mästare, vi skulle vilja att du låte oss få vad vi nu tänka begära av dig.» ³⁶Han frågade dem: »Vad viljen I då att jag skall låta eder få?» ³⁷De svarade honom: »Låt den ene av oss i din härlighet få sitta på din högra sida, och den andre på din vänstra.» ³⁸Men Jesus sade till dem: »I veten icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag dricker, eller genomgå det dop som jag genomgår?» ³⁹De svarade honom: »Det kunna vi.» Då sade Jesus till dem: »Ja, den kalk jag dricker skolen I få dricka, och det dop jag genomgår skolen I genomgå, ⁴⁰men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt.» ⁴¹När de tio andra hörde detta, blevo de misslynta på Jakob och Johannes. ⁴²Då kallade Jesus dem till sig och sade till dem: »I veten att de som räknas för folkens furstar uppträda mot dem såsom herrar, och att deras mäktige låta dem känna sin myndighet. ⁴³Men så är det icke bland eder; utan den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare, ⁴⁴och den som vill vara främst bland eder, han vare allas dräng. ⁴⁵Också Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många.» ⁴⁶Och de kommo till Jeriko. Men när han åter gick ut ifrån Jeriko, följd av sina lärjungar och en ganska stor hop folk, satt där vid vägen en blind tiggare, Bartimeus, Timeus' son. ⁴⁷När denne hörde att det var Jesus från Nasaret, begynte han ropa och säga: »Jesus, Davids son, förbarma dig över mig.» ⁴⁸Och många tillsade honom strängeligen att han skulle tiga; men han ropade ännu mycket mer: »Davids son, förbarma dig över mig.» ⁴⁹Då stannade Jesus och sade: »Kallen honom hit.» Och de kallade på den blinde och sade till honom: »Var vid gott mod, stå upp; han kallar dig till sig.» ⁵⁰Då kastade han av sig sin mantel och stod upp med hast och kom fram till Jesus. ⁵¹Och Jesus talade till honom och sade: »Vad vill du att jag skall göra dig?» Den blinde svarade honom: »Rabbuni, låt mig få min syn.» ⁵²Jesus sade till honom: »Gå; din tro har hjälpt dig.» Och strax fick han sin syn och följde honom på vägen.

Chapter 11

¹När de nu nalkades Jerusalem och voro nära Betfage och Betania vid Oljeberget, sände han åstad två av sina lärjungar ²och sade till dem: »Gån in i byn som ligger mitt framför eder, så skolen I, strax då I kommen ditin, finna en åsnefåle stå där bunden, som ännu ingen människa har suttit på; lösen den och fören den hit. ³Och om någon frågar eder varför I gören detta, så skolen I svara: 'Herren behöver den, men han skall strax sända den tillbaka hit.'» ⁴Då gingo de åstad och funno en åsnefåle stå där bunden utanför en port vid vägen, och de löste den. ⁵Och några som stodo där bredvid sade till dem: »Vad gören I? Varför lösen I fålen?» ⁶Men de svarade dem såsom Jesus hade bjudit. Då lät man dem vara. ⁷Och de förde fålen till Jesus och lade sina mantlar på den, och han satte sig upp på den. ⁸Och många bredde ut sina mantlar på vägen, andra åter skuro av kvistar

och löv på fälten och strödde på vägen. ⁹Och de som gingo före och de som följde efter ropade: »Hosianna! Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn. ¹⁰Välsignat vare vår fader Davids rike, som nu kommer. Hosianna i höjden!» ¹¹Så drog han in i Jerusalem och kom in i helgedomen; och när han hade sett sig omkring överallt och det redan var sent på dagen, gick han med de tolv ut till Betania. ¹²När de dagen därefter voro på väg tillbaka från Betania, blev han hungrig. ¹³Och då han på avstånd fick se ett fikonträd som hade löv, gick han dit för att se om han till äventyrs skulle finna något därpå; men när han kom fram till det, fann han intet annat än löv, det var icke då fikonens tid. ¹⁴Då talade han och sade till trädet: »Aldrig någonsin mer äte någon frukt av dig.» Och hans lärjungar hörde detta. ¹⁵När de sedan kommo fram till Jerusalem, gick han in i helgedomen och begynte driva ut dem som sålde och köpte i helgedomen. Och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten; ¹⁶han tillstodde icke heller att man bar någonting genom helgedomen. ¹⁷Och han undervisade dem och sade: »Det är ju skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.' Men I haven gjort det till en rövarkula.» ¹⁸Då överstepräster och de skriftlärde fingo höra härom, sökte de efter tillfälle att förgöra honom; ty de fruktade för honom, eftersom allt folket häpnade över hans undervisning. ¹⁹När det blev afton, begåvo de sig ut ur staden. ²⁰Men då de nu på morgonen åter gingo där fram, fingo de se fikonträdet vara förtorkat ända från roten. ²¹Då kom Petrus ihåg vad som hade skett och sade till honom: »Rabbi, se, fikonträdet som du förbannade är förtorkat.» ²²Jesus svarade och sade till dem: »Haven tro på Gud. ²³Sannerligen säger jag eder: Om någon säger till detta berg: 'Häv dig upp, och kasta dig i havet' och därvid icke tvivlar i sitt hjärta, utan tror att det han säger skall ske, då skall det ske honom så. ²⁴Därför säger jag eder: Allt vad I bedjen om och begären, tron att det är eder givet; och det skall ske eder så. ²⁵Och när I stån och bedjen, så förlåten, om I haven något emot någon, för att också eder Fader, som är i himmelen, må förlåta eder edra försyndelser.» ²⁶ ²⁷Så kommo de åter till Jerusalem. Och medan han gick omkring i helgedomen, kommo överstepräster och de skriftlärde och de äldste fram till honom; ²⁸och de sade till honom: »Med vad myndighet gör du detta? Och vem har givit dig myndighet att göra detta?» ²⁹Jesus svarade dem: »Jag vill ställa en fråga till eder; svaren mig på den, så skall ock jag säga eder med vad myndighet jag gör detta. ³⁰Johannes' döpelse, var den från himmelen eller från människor? Svaren mig härpå.» ³¹Då overlade de med varandra och sade: »Om vi svara: 'Från himmelen', så frågar han: 'Varför trodden I honom då icke?' ³²Eller skola vi svara: 'Från människor'?» -- det vågade de icke av fruktan för folket, ty alla höllo före att Johannes verkligen var en profet. ³³De svarade alltså Jesus och sade: »Vi veta det icke.» Då sade Jesus till dem: »Så säger icke heller jag eder med vad myndighet jag gör detta.»

Chapter 12

¹Och han begynte tala till dem i liknelser: »En man planterade en vingård och satte stängsel däromkring och högg ut ett presskar och byggde ett vaktorn; därefter lejde han ut den åt vingårdsmän

och for utrikes. ²När sedan rätta tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, för att denne av vingårdsmännen skulle uppbära någon del av vingårdens frukt. ³Men de togo fatt på honom och misshandlade honom och läto honom gå tomhänt tillbaka. ⁴Åter sände han till dem en annan tjänare. Honom slogo de i huvudet och skymfade. ⁵Sedan sände han åstad ännu en annan, men denne dräpte de. Likaså gjorde de med många andra: somliga misshandlade de, och andra dräpte de. ⁶Nu hade han ock en enda son, vilken han älskade. Honom sände han slutligen åstad till dem, ty han tänkte: 'De skola väl hava försyn för min son.' ⁷Men vingårdsmännen sade till varandra: 'Denne är arvingen; kom, låt oss dräpa honom, så bliver arvet vårt.' ⁸Och de togo fatt på honom och dräpte honom och kastade honom ut ur vingården. -- ⁹Vad skall nu vingårdens herre göra? Jo, han skall komma och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården åt andra. ¹⁰Haven I icke läst detta skriftens ord: 'Den sten som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten; ¹¹av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon?'» ¹²De hade nu gärna velat gripa honom, men de fruktade för folket; ty de förstodo att det var om dem som han hade talat i denna liknelse. Så läto de honom vara och gingo sin väg. ¹³Därefter sände de till honom några fariséer och herodianer, för att dessa skulle fånga honom genom något hans ord. ¹⁴Dessa kommo nu och sade till honom: »Mästare, vi veta att du är sannfärdig och icke frågar efter någon, ty du ser icke till personen, utan lär om Guds väg vad sant är. Är det lovligt att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt? Skola vi giva skatt, eller icke giva?» ¹⁵Men han förstod deras skrymteri och sade till dem: »Varför söken I att snärja mig? Tagen hit en penning, så att jag får se den.» ¹⁶Då lämnade de fram en sådan. Därefter frågade han dem: »Vems bild och överskrift är detta?» De svarade honom: »Kejsarens.» ¹⁷Då sade Jesus till dem: »Så given kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör.» Och de förundrade sig högeligen över honom. ¹⁸Sedan kommo till honom några av sadducéerna, vilka mena att det icke gives någon uppståndelse. Dessa frågade honom och sade: ¹⁹»Mästare, Moses har givit oss den föreskriften, att om någon har en broder som dör, och som efterlämnar hustru, men icke lämnar barn efter sig, så skall han taga sin broders hustru till äkta och skaffa avkomma åt sin broder. ²⁰Nu voro här sju bröder. Den förste tog sig en hustru, men dog utan att lämna någon avkomma efter sig. ²¹Då tog den andre i ordningen henne, men också han dog utan att lämna någon avkomma efter sig; sammalunda den tredje. ²²Så skedde med alla sju: ingen av dem lämnade någon avkomma efter sig. Sist av alla dog ock hustrun. ²³Vilken av dem skall nu vid uppståndelsen, när de uppstå, få henne till hustru? De hade ju alla sju tagit henne till hustru.» ²⁴Jesus svarade dem: »Visar icke eder fråga att I faren vilse och varken förstån skrifterna, ej heller Guds kraft? ²⁵Efter uppståndelsen från de döda taga män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna i himmelen. ²⁶Men vad nu det angår, att de döda uppstå, haven I icke läst i Moses' bok, på det ställe där det talas om törnbusken, huru Gud sade till honom så: 'Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? ²⁷Han är en Gud icke för döda, utan för levande. I faren mycket vilse.» ²⁸Då trädde en av de skriftlärde fram, en som hade hört deras ordskifte och förstått att han hade svarat dem väl. Denne frågade honom: »Vilket är det förnämsta av alla buden?» ²⁹Jesus svarade: »Det förnämsta är detta: 'Hör, Israel! Herren, vår Gud,

Herren är en. ³⁰Och du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd och av all din kraft.' ³¹Därnäst kommer detta: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.' Intet annat bud är större än dessa.» ³²Då svarade den skriftlärde honom: »Mästare, du har i sanning rätt i vad du säger, att han är en, och att ingen annan är än han. ³³Och att älska honom av allt sitt hjärta och av allt sitt förstånd och av all sin kraft och att älska sin nästa såsom sig själv, det är 'förmer än alla brännoffer och slaktoffer'.» ³⁴Då nu Jesus märkte att han hade svarat förståndigt, sade han till honom: »Du är icke långt ifrån Guds rike.» Sedan dristade sig ingen att vidare ställa någon fråga på honom. ³⁵Medan Jesus undervisade i helgedomen, framställde han denna fråga: »Huru kunna de skriftlärde säga att Messias är Davids son? ³⁶David själv har ju sagt genom den helige Andes ingivelse: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.' ³⁷Så kallar nu David själv honom 'herre'; huru kan han då vara hans son?» Och folkskarorna hörde honom gärna. ³⁸Och han undervisade dem och sade till dem: »Tagen eder till vara för de skriftlärde, som gärna gå omkring i fotsida kläder och gärna vilja bliva hälsade på torget ³⁹och gärna sitta främst i synagogorna och på de främsta platserna vid gästabuden -- ⁴⁰detta under det att de utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla långa böner. De skola få en dess hårdare dom.» ⁴¹Och han satte sig mitt emot offerkistorna och såg huru folket lade ned penningar i offerkistorna. Och många rika lade dit mycket. ⁴²Men en fattig änka kom och lade ned två skärvar, det är ett öre. ⁴³Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: »Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistorna. ⁴⁴Ty dessa lade alla dit av sitt överflöd, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade, så mycket som fanns i hennes ägo.»

Chapter 13

¹Då han nu gick ut ur helgedomen, sade en av hans lärjungar till honom: »Mästare, se hurudana stenar och hurudana byggnader!» ²Jesus svarade honom: »Ja, du ser nu dessa stora byggnader; men här skall förvisso icke lämnas sten på sten; allt skall bliva nedbrutet.» ³När han sedan satt på Oljeberget, mitt emot helgedomen, frågade honom Petrus och Jakob och Johannes och Andreas, då de voro allena: ⁴»Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till att tiden är inne, då allt detta skall gå i fullbordan.» ⁵Då begynte Jesus tala till dem och sade: »Sen till, att ingen förvillar eder. ⁶Många skola komma under mitt namn och säga: 'Det är jag' och skola förvilla många. ⁷Men när I fån höra krigslarm och rykten om krig, så förloren icke besinningen; sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. ⁸Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva jordbävningar på den ena orten efter den andra, och hungersnöd skall uppstå; detta är begynnelsen till 'födslovåndorna'. ⁹Men tagen I eder till vara. Man skall då draga eder inför domstolar, och I skolen bliva gisslade i synagogor och ställas fram inför landshövdingar och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem. ¹⁰Men evangelium måste först bliva

predikat för alla folk. ¹¹När man nu för eder åstad och drager eder inför rätta, så gören eder icke förut bekymmer om vad I skolen tala; utan vad som bliver eder givet i den stunden, det mån I tala. Ty det är icke I som skolen tala, utan den helige Ande. ¹²Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem. ¹³Och I skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst. ¹⁴Men när I få se 'förödelsens styggelse' stå där han icke borde stå -- den som läser detta, han giv akt därpå -- då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, ¹⁵och den som är på taket må icke stiga ned och gå in för att hämta något ur sitt hus, ¹⁶och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel. ¹⁷Och ve de som äro havande, eller som giva di på den tiden! ¹⁸Men bedjen att det icke må ske om vintern. ¹⁹Ty den tiden skall bliva 'en tid av vedermöda, så svår att dess like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse, från den tid då Gud skapade världen, intill nu', ej heller någonsin skall förekomma. ²⁰Och om Herren icke förkortade den tiden, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas skull, för de människors skull, som han har utvalt, har han förkortat den tiden. ²¹Och om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Se där är han', så tron det icke. ²²Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra tecken och under, för att, om möjligt, förvilla de utvalda. ²³Men tagen I eder till vara. Jag har nu sagt eder allt förut. ²⁴Men på den tiden, efter den vedermödan, skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, ²⁵och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och makterna i himmelen skola bäva. ²⁶Och då skall man få se 'Människosonen komma i skyarna' med stor makt och härlighet. ²⁷Och han skall då sända ut sina änglar och församla sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens ända till himmelens ända. ²⁸Ifrån fikonsträdet mån I här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. ²⁹Likaså, när I sen detta ske, då kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren. ³⁰Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta sker. ³¹Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås. ³²Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke änglarna i himmelen, icke ens Sonen -- ingen utom Fadern. ³³Tagen eder till vara, vaken; ty I veten icke när tiden är inne. ³⁴Såsom när en man reser utrikes och lämnar sitt hus och giver sina tjänare makt och myndighet däröver, åt var och en hans särskilda syssla, och därvid ock bjuder portvaktaren att vaka. ³⁵likaså bjuder jag eder: Vaken; ty I veten icke när husets herre kommer, om han kommer på aftonen eller vid midnattstiden eller i hanegället eller på morgonen; ³⁶vaken, så att han icke finner eder sovande, när han oförtänt kommer. ³⁷Men vad jag säger till eder, det säger jag till alla: Vaken!»

Chapter 14

¹Två dagar därefter var det påsk och det osyrade brödets högtid. Och överstepräster och de skriftlärd sökte efter tillfälle att gripa honom med list och döda honom. ²De sade nämligen: »Icke

under högtiden, för att ej oroligheter skola uppstå bland folket.» ³Men när han var i Betania, i Simon den spetälskes hus, och där låg till bords, kom en kvinna som hade med sig en alabasterflaska med smörjelse av dyrbar äkta nardus. Och hon bröt sönder flaskan och göt ut smörjelsen över hans huvud. ⁴Några som voro där blevo då misslynta och sade till varandra: »Varför skulle denna smörjelse förspillas? ⁵Man hade ju kunnat sälja den för mer än tre hundra silverpenningar och giva dessa åt de fattiga.» Och de talade hårda ord till henne. ⁶Men Jesus sade: »Låten henne vara. Varför oroen I henne? Det är en god gärning som hon har gjort mot mig. ⁷De fattiga haven I ju alltid ibland eder, och närhelst I viljen kunnen I göra dem gott, men mig haven I icke alltid. ⁸Vad hon kunde, det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp såsom en tillredelse till min begravning. ⁹Och sannerligen säger jag eder: Varhelst i hela världen evangelium bliver predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse.» ¹⁰Och Judas Iskariot, han som var en av de tolv, gick bort till översteprästerne och ville förråda honom åt dem. ¹¹När de hörde detta, blevo de glada och lovade att giva honom en summa penningar. Sedan sökte han efter tillfälle att förråda honom, då lägligt var. ¹²På första dagen i det osyrade brödets högtid, när man slaktade påskalammet, sade hans lärjungar till honom: »Vart vill du att vi skola gå och reda till, så att du kan äta påskalammet?» ¹³Då sände han åstad två av sina lärjungar och sade till dem: »Gån in i staden; där skolen I möta en man som bär en kruka vatten. Följen honom. ¹⁴Och sägen till husbonden i det hus där han går in: 'Mästaren frågar: Var finnes härbäret där jag skall äta påskalammet med mina lärjungar?' ¹⁵Då skall han visa eder en stor sal i övre våningen, tillredd och ordnad för måltid; reden till åt oss där.» ¹⁶Och lärjungarna begåvo sig i väg och kommo in i staden och funno det så som han hade sagt dem; och de redde till påskalammet. ¹⁷När det sedan hade blivit afton, kom han dit med de tolv. ¹⁸Och medan de lågo till bords och åto, sade Jesus: »Sannerligen säger jag eder: En av eder skall förråda mig, 'den som äter med mig'.» ¹⁹Då begynte de bedrövas och fråga honom, den ene efter den andre: »Icke är det väl jag?» ²⁰Och han sade till dem: »Det är en av de tolv, den som jämte mig doppar i fatet. ²¹Ja, Människosonen skall gå bort, såsom det är skrivet om honom; men ve den människa genom vilken Människosonen bliver förrådd! Det hade varit bättre för den människan, om hon icke hade blivit född.» ²²Medan de nu åto, tog han ett bröd och välsignade det och bröt det och gav åt dem och sade: »Tagen detta; detta är min lekamen.» ²³Och han tog en kalk och tackade Gud ock gav åt dem; och de drucko alla därav. ²⁴Och han sade till dem: »Detta är mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många. ²⁵Sannerligen säger jag eder: Jag skall icke mer dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det nytt i Guds rike.» ²⁶När de sedan hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget. ²⁷Då sade Jesus till dem: »I skolen alla komma på fall; ty det är skrivet: 'Jag skall slå herden, och fåren skola förskingras.' ²⁸Men efter min uppståndelse skall jag före eder gå till Galileen.» ²⁹Då svarade Petrus honom: »Om än alla andra komma på fall, så skall dock jag det icke.» ³⁰Jesus sade till honom: »Sannerligen säger jag dig: Redan i denna natt, förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig.» ³¹Då försäkrade han ännu ivrigare: »Om jag än måste dö med dig, så skall jag dock icke förneka dig.» Sammalunda sade ock alla de andra. Och de kommo till ett ställe som kallades

Getsemane. ³²Då sade han till sina lärjungar: »Bliven kvar här, medan jag beder.» ³³Och han tog med sig Petrus och Jakob och Johannes; och han begynte bäva och ängslas. ³⁴Och han sade till dem: »Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stannen kvar här och vaken.» ³⁵Därefter gick han litet längre bort och föll ned på jorden och bad, att om möjligt vore, den stunden skulle bliva honom besparad. ³⁶Och han sade: »Abba, Fader, allt är möjligt för dig. Tag denna kalk ifrån mig. Dock icke vad jag vill, utan vad du vill!» ³⁷Sedan kom han tillbaka och fann dem sovande. Då sade han till Petrus: »Simon, sover du? Förmådde du då icke vaka en kort stund? ³⁸Vaken, och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.» ³⁹Och han gick åter bort och bad och sade samma ord. ⁴⁰När han sedan kom tillbaka, fann han dem åter sovande, ty deras ögon voro förtyngda. Och de visste icke vad de skulle svara honom. ⁴¹För tredje gången kom han tillbaka och sade då till dem: »Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Det är nog. Stunden är kommen. Människosonen skall nu bliva överlämnad i syndarnas händer. ⁴²Stån upp, låt oss gå; se, den som förräder mig är nära.» ⁴³Och i detsamma, medan han ännu talade, kom Judas, en av de tolv, och jämte honom en folkskara med svärd och stavar, utsänd från överstepräster och de skriftlärde och de äldste. ⁴⁴Men förrädaren hade kommit överens med dem om ett tecken och sagt: »Den som jag kysser, den är det; honom skolen I gripa och föra bort under säker bevakning.» ⁴⁵Och när han nu kom dit, trädde han strax fram till honom och sade: »Rabbi!» och kysste honom häftigt. ⁴⁶Då grepo de Jesus och togo honom fången. ⁴⁷Men en av dem som stodo där bredvid drog sitt svärd och högg till översteprästens tjänare och högg så av honom örat. ⁴⁸Och Jesus talade till dem och sade: »Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och stavar för att fasttaga mig. ⁴⁹Var dag har jag varit ibland eder i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit mig. Men skrifterna skulle ju fullbordas.» ⁵⁰Då övergävo de honom alla och flydde. ⁵¹Och bland dem som hade följt med honom var en ung man, höljd i ett linnekläde, som var kastat över blotta kroppen; honom grepo de. ⁵²Men han lämnade linneklädet kvar och flydde undan naken. ⁵³Så förde de nu Jesus bort till översteprästen, och där församlade sig alla överstepräster och de äldste och de skriftlärde. ⁵⁴Och Petrus följde honom på avstånd ända in på översteprästens gård; där satt han sedan tillsammans med tjänarna och värmdes sig vid elden. ⁵⁵Och överstepräster och hela Stora rådet sökte efter något vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom; men de funno intet. ⁵⁶Ty väl vittnade många falskt mot honom, men vittnesbörden stämde icke överens. ⁵⁷Och några stodo upp och vittnade falskt mot honom och sade: ⁵⁸»Vi hava själva hört honom säga: 'Jag skall bryta ned detta tempel, som är gjort med händer, och skall sedan på tre dagar bygga upp ett annat, som icke är gjort med händer.'» ⁵⁹Men icke ens i det stycket stämde deras vittnesbörd överens. ⁶⁰Då stod översteprästen upp ibland dem och frågade Jesus och sade: »Svarar du intet? Huru är det med det som dessa vittna mot dig?» ⁶¹Men han teg och svarade intet. Åter frågade översteprästen honom och sade till honom: »Är du Messias, den Högtlovades Son?» ⁶²Jesus svarade: »Jag är det. Och I skolen få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma med himmelens skyar.» ⁶³Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: »Vad behöva vi mer några vittnen? ⁶⁴I hörden hädelsen. Vad synes eder?» Då dömde de alla honom skyldig till döden. ⁶⁵Och några begynte

spotta på honom; och sedan de hade höljt över hans ansikte, slogo de honom på kinderna med knytnävarna och sade till honom: »Profetera.» Också rättstjänarna slogo honom på kinderna.⁶⁶ Medan nu Petrus befann sig därnere på gården, kom en av översteprästens tjänstekvinnor dit.⁶⁷ Och när hon fick se Petrus, där han satt och värmdes sig, såg hon på honom och sade: »Också du var med nasaréén, denne Jesus.»⁶⁸ Men han nekade och sade: »Jag varken vet eller förstår vad du menar.» Sedan gick han ut på den yttre gården.⁶⁹ När tjänstekvinnan då fick se honom där, begynte hon åter säga till dem som stodo bredvid: »Denne är en av dem.»⁷⁰ Då nekade han åter. Litet därefter sade återigen de som stodo där bredvid till Petrus: »Förvisso är du en av dem; du är ju också en galilé.»⁷¹ Då begynte han förbanna sig och svärja: »Jag känner icke den man som I talen om.»⁷² Och i detsamma gol hanen för andra gången. Då kom Petrus ihåg Jesu ord, huru han hade sagt till honom: »Förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig.» Och han brast ut i gråt.

Chapter 15

¹Sedan nu överstepräster, tillsammans med de äldste och de skriftlärde, hela Stora rådet, på morgonen hade fattat sitt beslut, läto de strax binda Jesus och förde honom bort och överlämnade honom åt Pilatus.² Då frågade Pilatus honom: »Är du judarnas konung?» Han svarade honom och sade: »Du säger det själv.»³ Och överstepräster framställde många anklagelser mot honom.⁴ Pilatus frågade honom då åter och sade: »Svarar du intet? Du hör ju huru mycket det är som de anklaga dig för.»⁵ Men Jesus svarade intet mer, så att Pilatus förundrade sig.⁶ Nu plägade han vid högtiden giva dem en fånge lös, den som de begärde.⁷ Och där fanns då en man, han som kallades Barabbas, vilken satt fängslad jämte de andra som hade gjort upplopp och under uploppet begått dråp.⁸ Folket kom ditupp och begynte begära att han skulle göra åt dem såsom han plägade göra.⁹ Pilatus svarade dem och sade: »Viljen I att jag skall giva eder 'judarnas konung' lös?»¹⁰ Han förstod nämligen att det var av avund som överstepräster hade dragit Jesus inför rätta.¹¹ Men överstepräster uppeggade folket till att begära att han hellre skulle giva dem Barabbas lös.¹² När alltså Pilatus åter tog till orda och frågade dem: »Vad skall jag då göra med den som I kallen 'judarnas konung'?',¹³ så skriade de åter: »Korsfäst honom!»¹⁴ Men Pilatus frågade dem: »Vad ont har han då gjort?» Då skriade de ännu ivrigare: »Korsfäst honom!»¹⁵ Och eftersom Pilatus ville göra folket till viljes, gav han dem Barabbas lös; men Jesus lät han gissla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.¹⁶ Och krigsmännen förde honom in i palatset, eller pretoriet, och kallade tillhopa hela den romerska vakten.¹⁷ Och de klädde på honom en purpurfärgad mantel och vred samman en krona av törnen och satte den på honom.¹⁸ Sedan begynte de hälsa honom: »Hell dig, judarnas konung!»¹⁹ Och de slogo honom i huvudet med ett rör och spottade på honom; därvid böjde de knä och gävo honom sin hyllning.²⁰ Och när de hade begabbat honom, klädde de av honom den purpurfärgade manteln och satte på honom hans egna kläder och förde honom ut för

att korsfästa honom. ²¹Och en man som kom utifrån marken gick där fram, Simon från Cyrene, Alexanders och Rufus' fader; honom tvingade de att gå med och bära hans kors. ²²Och de förde honom till Golgataplatsen (det betyder huvudskalleplatsen). ²³Och de räckte honom vin, blandat med myrra, men han tog icke emot det. ²⁴Och de korsfäste honom och delade sedan hans kläder mellan sig, genom att kasta lott om vad var och en skulle få. ²⁵Och det var vid tredje timmen som de korsfäste honom. ²⁶Och den överskrift som man hade satt upp över honom, för att angiva vad han var anklagad för, hade denna lydelse: »Judarnas konung.» ²⁷Och de korsfäste med honom två rövare, den ene på hans högra sida och den andre på hans vänstra. ²⁸ ²⁹Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet och sade: »Tvi dig, du som 'bryter ned templet och bygger upp det igen inom tre dagar!' ³⁰Hjälp dig nu själv, och stig ned från korset.» ³¹Sammalunda talade ock överstepräster, jämte de skriftlärde, begabbande ord med varandra och sade: »Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. ³²Han som är Messias, Israels konung, han stige nu ned från korset, så att vi få se det och tro.» Också de män som voro korsfästa med honom smädade honom. ³³Men vid sjätte timmen kom över hela landet ett mörker, som varade ända till nionde timmen. ³⁴Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: »Eloi, Eloi, lema sabaktani?»; det betyder: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» ³⁵Då några av dem som stodo där bredvid hörde detta, sade de: »Hör, han kallar på Elias.» ³⁶Men en av dem skyndade fram och fyllde en svamp med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka, i det han sade: »Låt oss se om Elias kommer och tager honom ned.» ³⁷Men Jesus ropade med hög röst och gav upp andan. ³⁸Då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned. ³⁹Men när hövitsmannen, som stod där mitt emot honom, såg att han på sådant sätt gav upp andan, sade han: »Förvisso var denne man Guds Son.» ⁴⁰Också några kvinnor stodo där på avstånd och sågo vad som skedde. Bland dessa voro jämväl Maria från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres och Joses' moder, så ock Salome ⁴¹-- vilka hade följt honom och tjänat honom, medan han var i Galileen -- därtill många andra kvinnor, de som med honom hade vandrat upp till Jerusalem. ⁴²Det var nu tillredelsedag (det är dagen före sabbaten), och det hade blivit afton. ⁴³Josef från Arimatea, en ansedd rådsherre och en av dem som väntade på Guds rike, tog därför nu mod till sig och gick in till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. ⁴⁴Då förundrade sig Pilatus över att Jesus redan skulle vara död, och han kallade till sig hövitsmannen och frågade honom om det var länge sedan han hade dött. ⁴⁵Och när han av hövitsmannen hade fått veta huru det var, skänkte han åt Josef hans döda kropp. ⁴⁶Denne köpte då en linneduk och tog honom ned och svepte honom i linneduken och lade honom i en grav som var uthuggen i en klippa; sedan vältrade han en sten för ingången till graven. ⁴⁷Men Maria från Magdala och den Maria som var Joses' moder sågo var han lades.

Chapter 16

¹Och när sabbaten var förliden, köpte Maria från Magdala och den Maria som var Jakobs moder och Salome välluktande kryddor, för att sedan gå åstad och smörja honom. ²Och bittida om morgonen på första veckodagen kommo de till graven, redan vid soluppgången. ³Och de sade till varandra: »Vem skall åt oss vältra bort stenen från ingången till graven?» ⁴Men när de sågo upp, fingo de se att stenen redan var bortvältrad. Den var nämligen mycket stor. ⁵Och när de hade kommit in i graven, fingo de se en ung man sitta där på högra sidan, klädd i en vit fotsid klädnad; och de blevo förskräckta. ⁶Men han sade till dem: »Varen icke förskräckta. I söken Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här. Se där är platsen där de lade honom. ⁷Men gån bort och sägen till hans lärjungar, och särskilt till Petrus: 'Han skall före eder gå till Galileen; där skolen I få se honom, såsom han bar sagt eder.'» ⁸Då gingo de ut och flydde bort ifrån graven, ty bävan och bestörtning hade kommit över dem. Och i sin fruktan sade de intet till någon. ⁹[Men efter sin uppståndelse visade han sig på första veckodagens morgon först för Maria från Magdala, ur vilken han hade drivit ut sju onda andar. ¹⁰Hon gick då och omtalade det för dem som hade följt med honom, och som nu sörjde och gräto. ¹¹Men när dessa hörde sägas att han levde och hade blivit sedd av henne, trodde de det icke. ¹²Därefter uppenbarade han sig i en annan skepnad för två av dem, medan de voro stadda på vandring utåt landsbygden. ¹³Också dessa gingo bort och omtalade det för de andra; men icke heller dem trodde man. ¹⁴Sedan uppenbarade han sig också för de elva, när de lågo till bords; och han förebrådde dem då deras otro och deras hjärtans hårdhet, i det att de icke hade trott dem som hade sett honom vara uppstånden. ¹⁵Och han sade till dem: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat. ¹⁶Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd. ¹⁷Och dessa tecken skola åtfölja dem som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ¹⁸ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska.» ¹⁹Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himmelen och satte sig på Guds högra sida. ²⁰Men de gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken som åtföljde det.]

Luke

Chapter 1

¹Alldenstund många andra hava företagit sig att om de händelser, som bland oss hava timat, avfatta berättelser, ²i enlighet med vad som har blivit oss meddelat av dem som själva voro åsyna vittnen och ordets tjänare, ³så har ock jag, sedan jag grundligt har efterforskat allt ända ifrån begynnelsen, beslutit mig för att i följd och ordning skriva därom till dig, ädle Teofilus, ⁴så att du